

ΙΣΤΟΡΙΕΣ από το MEDNIGHT Junior Edition

MEDNIGHT

2024

Funded by
the European Union

ΙΣΤΟΡΙΕΣ
από το
MEDNIGHT

Junior Έκδοση

ΕΚΔΟΤΕΣ

María del Carmen Perea Marco

Fundación Museo Didactico e Interactivo de Ciencias de la Vega Baja de Segura de la Comunitat Valenciana-MUDIC

Ricardo Domínguez Jover

El Caleidoscopio Proyectos de Ciencia y Cultura S.L.

ISBN: 978-84-09-68000-9

Η δημοσίευση αποτελεί μέρος των αποτελεσμάτων του ευρωπαϊκού έργου «Mediterranean Researchers' Night» 2024-2025 του προγράμματος Horizon Europe Maria Skłodowska-Curie Actions and Citizens με Grant Agreement 101162227.

ΟΜΑΔΑ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Fernanda Bajanca (CHUT/MCAA)
Francisco Conca Pardo (MUDIC-VBS-CV)
Rosa Martínez Martínez (MUDIC-VBS-CV)
Janani Morena Garcia (El Caleidoscopio)
Diego Rodríguez López (El Caleidoscopio)
Γεωργία Λουκαΐδου (SCICO)
Αναστάσιος Πατρικάκος (Ερευνητικό Κέντρο Αθηνά)

ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

Ιωάννα Παναγή (SCICO CY)
Αναστασία Τσιώλα (MCAA)

ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΤΕ ΜΑΣ

- <https://www.youtube.com/@mednighteu>
- <https://twitter.com/MednightEu>
- <https://www.facebook.com/MednightScience>
- <https://www.instagram.com/mednighteu/>

CC BY-NC-SA 4.0 Creative Commons

Creative Commons Αναφορά-Μη Εμπορική
Χρήση-Παρόμοια Διανομή 4.0

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2024

ΙΣΤΟΡΙΕΣ από το MEDNIGHT

Junior Έκδοση

Ο μύθος της Nu'usha: το ζοφερό πουλί

Hager Chaouch

Οι Εξερευνητές της Τροφής

Samira Smajlović

Ψίθυροι της Μεσογείου: το ταξίδι της Σοφίας

Sophia Kourapidi

Το κορίτσι και η Σελήνη

Marie-Sarah Cabrillac

Ένας ερευνητής γεννιέται

Marina Thalassini

Σαν δυο πεταλούδες

Gaspard Benenati

Όποιος ψάχνει, βρίσκει

Marco Zaccari

Οι φύλακες της θάλασσας

Sonia Revelo Prieto

Η Γη που ήταν λυπημένη

María Elena Carra Artero

Η αφύπνιση της Ειρήνης

Sara García de Pablo

Το μυστικό της ελιάς

Dursaliye Şahan

Εικονογράφηση: **LUCÍA ROLDÁN CASELLES**

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ο μύθος της Nu'usha: το ζοφερό πουλί.....	5
Οι Εξερευνητές της Τροφής.....	11
Ψίθυροι της Μεσογείου: το ταξίδι της Σοφίας.....	17
Το κορίτσι και η Σελήνη.....	23
Ένας ερευνητής γεννιέται.....	27
Σαν δυο πεταλούδες.....	34
Όποιος ψάχνει, βρίσκει.....	38
Οι φύλακες της θάλασσας.....	43
Η Γη που ήταν λυπημένη.....	51
Η αφύπνιση της Ειρήνης.....	59
Το μυστικό της ελιάς.....	65

1

Ο μύθος της Nu'usha: το ζοφερό πουλί

Hager Chaouch

Η Κένζα καθόταν μπροστά στην τηλεόραση, κρατώντας τρυφερά το μπράτσο της μητέρας της καθώς παρακολουθούσαν μαζί μια από τις εκπομπές για θέματα της καθημερινότητας. Έξαφνα, ο παρουσιαστής άρχισε να μιλά για μια από τις τρομακτικές ιστορίες της Τυνησίας, σχετικά με ένα πουλί γνωστό ως «Nu'usha», το ζοφερό πουλί. Ο παρουσιαστής μιλούσε για λαϊκούς θρύλους, από αυτούς που αφηγούνται συχνά οι ηλικιωμένες γυναίκες, και περιέγραφαν το πουλί ως ένα φρικτό πλάσμα που προκαλεί φόβο στους ανθρώπους. Η Κένζα ανακάθισε. Αυτό το μυστηριώδες, τρομακτικό πουλί της είχε τραβήξει εντελώς την προσοχή.

«Μαμά, τι είναι η Nu'usha;» ρώτησε διστακτικά.

Η μητέρα της την κοίταξε έκπληκτη και απάντησε στα γρήγορα. «Είναι απλώς ένας μύθος. Τώρα πήγαινε στο δωμάτιό σου να παίζεις».

Όσα είχε πει ο παρουσιαστής για αυτό το τρομακτικό πουλί έμειναν χαραγμένα στο μυαλό της μικρής Κένζα, παρότι η μητέρα της φάνηκε να μην παίρνει σοβαρά την απορία της. Η περιέργειά της δεν βρήκε απάντηση και το κορίτσι έμεινε δυσαρεστημένο.

Μια καλοκαιρινή μέρα, η Κένζα θα επισκέπτονταν την γιαγιά με τους γονείς της στην εξοχή. Η γιαγιά περίμενε με ανυπομονησία την άφιξή τους και τους υποδέχτηκε εγκάρδια. Το σπίτι πλημμύρισε με τους χαρούμενους ήχους της οικογένειας και η Κένζα χάρηκε που συνάντησε τα ξαδέρφια της. Καθώς όμως ο ήλιος άρχισε να δύει, ανάμεικτοι ήχοι πουλιών που επέστρεφαν στις φωλιές τους άρχισαν να ακούγονται.

Η χαρούμενη ατμόσφαιρα άλλαξε ξαφνικά όταν η γιαγιά της Κένζα άκουσε έναν μελαγχολικό ήχο: «Χουουουου χουουου χουουου». Το πρόσωπό της σοβάρεψε καθώς φώναζε «Παιδιά, ελάτε μέσα! Έρχεται η Nu'usha! Δώστε μου το παλιό κόσκινο».

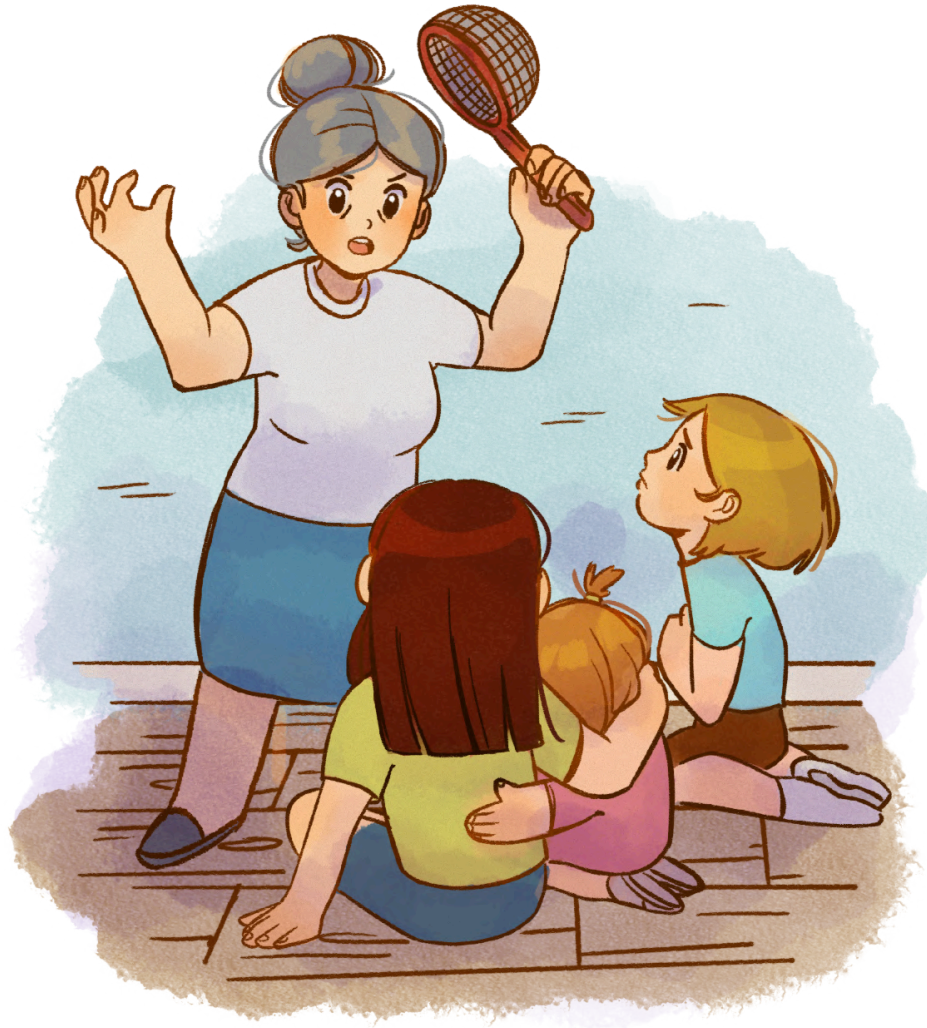
Η Κένζα πάγωσε. Είχε ξανακούσει αυτό το όνομα! Θυμήθηκε την αναφορά στο πλάσμα στην τηλεόραση.

«Θεέ μου, ποια είναι αυτή η Nu'usha; Ακόμα και η γιαγιά μου τη φοβάται» αναρωτήθηκε με φόβο, όμως ο επιτακτικός τόνος στη φωνή της γιαγιάς διέκοψε τις σκέψεις της.

«Κένζα, μπες μέσα!» άκουσε τη φωνή της γιαγιάς και βγήκε από την έκσταση.

Καθώς τα παιδιά μαζεύονταν, η περιέργεια της Κένζα δυνάμωνε ακόμη περισσότερο. Μάζεψε τελικά θάρρος και ρώτησε τη γιαγιά της, «Γιαγιά, ποια είναι η Nu'usha;».

Η γιαγιά αναστέναξε βαθιά και απάντησε: «Η Nu'usha είναι ένα τρομακτικό πλάσμα. Είναι μεγαλύτερη από μια κουκουβάγια και κυνηγάει παιδιά. Ρουφάει την ανάσα τους ενώ αυτά κοιμούνται και έτσι μερικές φορές πεθάνουν από ασφυξία. Λέγεται πως είναι το πουλί του θανάτου που δεν φέρνει τίποτα άλλο εκτός από καταστροφή».

Η Κένζα φοβήθηκε και ταυτόχρονα γέμισε απορίες για αυτό που μόλις είχε περιγράψει η γιαγιά. Τα παιδιά στριμώχονταν γύρω γύρω καθώς ο φόβος τους μεγάλωνε με την ανατριχιαστική ιστορία.

«Μα γιαγιά...», διέκοψε ξαφνικά η Κένζα, «γιατί ζήτησες το παλιό κόσκινο; Γιατί μας ζήτησες να μπούμε μέσα; Η μαμά μου είπε πως η Nu'usha είναι απλά ένας μύθος...».

Η γιαγιά της Κένζα, φανερά κουρασμένη από αυτήν τη συζήτηση, αναστέναξε και ανακάθισε. «Το κόσκινο θα μας προστατέψει από το κακό που φέρνει αυτό το πουλί» μουρμούρισε με μισόκλειστα μάτια που αντανακλούσαν την εξάντλησή της. «Ακόμα κι αν είναι απλώς ένας μύθος, αυτή η ιστορία έχει ταξιδέψει από γενιά σε γενιά για να μας προειδοποιήσει για τους κινδύνους. Εγώ δεν ξέρω τίποτα περισσότερο».

Η μητέρα της Κένζα άκουσε την ιστορία και μπήκε μέσα. «Φτάνει Κένζα, έχεις κάνει αρκετές ερωτήσεις για σήμερα» είπε, προσπαθώντας να αποτρέψει τη συνέχεια. Ωστόσο, ο αποφασιστικός τόνος της μητέρας της μεγάλωσε την απογοήτευση της Κένζα, ειδικά αφού δεν ήταν η πρώτη φορά που η μητέρα της προσπερνούσε τις ερωτήσεις της για τη Nu'usha.

Τότε η μητέρα της στράφηκε στην Κένζα μετανιωμένη, συνειδητοποιώντας ότι ήταν λάθος να αγνοεί την περιέργεια της κόρης της. Κράτησε το μικρό της χέρι τρυφερά και πρότεινε: «Πάμε στον κήπο να μιλήσουμε».

«Μαμά, σύντομα ο ήλιος θα δύσει, το πουλί μας περιμένει» απάντησε η Κένζα με διστακτική φωνή, ενώ την κυρίευε ακόμα ο φόβος που είχε φυτευτεί στο μυαλό της.

«Έλα, μη φοβάσαι» την καθησύχασε η μητέρα της. «Εγώ θα σε προστατέψω».

Οι δυο τους κάθισαν σε ένα παλιό ξύλινο παγκάκι κάτω από μια μουριά, με την Κένζα να ξεκουράζει το κεφάλι της στην αγκαλιά της μητέρας της. Εκείνη άρχισε να μιλά απαλά.

«Κένζα, λυπάμαι για αυτό που συνέβη χθες. Είμαι περήφανη για την περιέργειά σου και την αγάπη σου για γνώση, και ομολογώ πως δεν ήξερα πώς να χειριστώ σωστά την κατάσταση. Δεν έχω πάντα απαντήσεις, αλλά το σημαντικό είναι να μοιράζομαι μαζί σου αυτά που ξέρω».

Και μετά συνέχισε: «Η ιστορία που σου είπε η γιαγιά σου και ό,τι είδες στην τηλεόραση είναι απλώς αστεία, περίεργα παραμύθια, μύθοι που φτιάχτηκαν παλιά για να τρομάζουν τα παιδιά. Η Nu'usha είναι απλώς ένα πουλί, όχι ένα τέρας. Το πουλί που φοβούνται οι άνθρωποι είναι μια κουκουβάγια, εδώ την ονομάζουμε Νανόμπουφο. Είναι ένα πουλί όπως κάθε άλλο, με μοναδικό αδίκημα... ότι έχει φωνή και όψη τρομακτική».

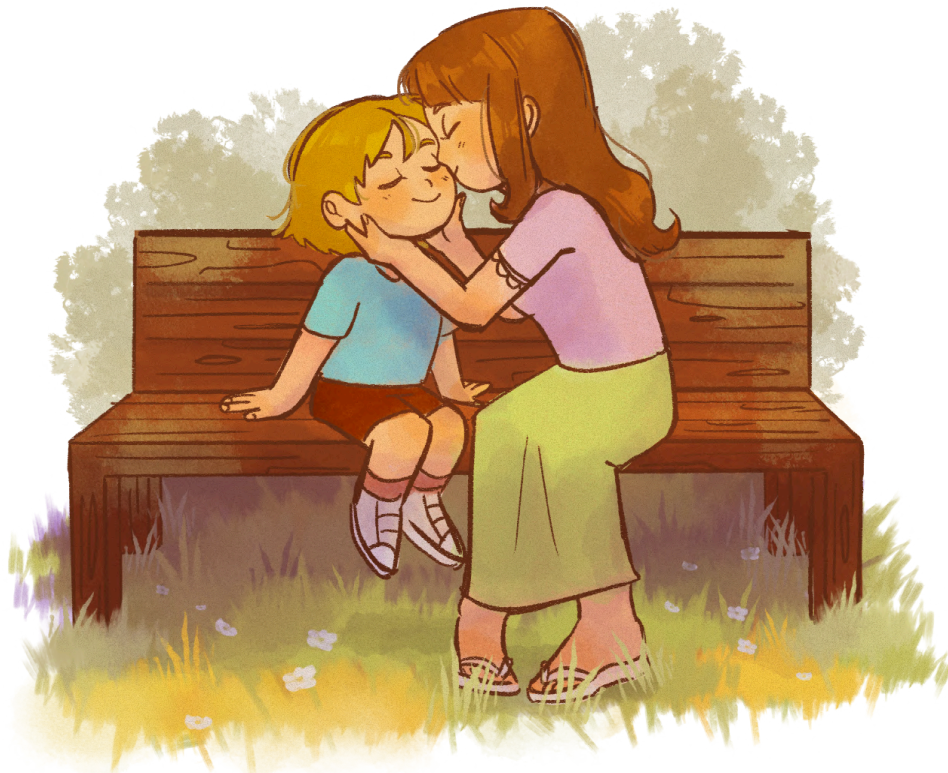

«Ωστε είναι απλώς μια κουκουβάγια;!».

«Ναι, βρίσκεται συνήθως στην βόρεια και νότια Τυνησία και βοηθά στο να διατηρηθεί η οικολογική ισορροπία καθώς κυνηγά τρωκτικά και άλλα μικρά πλάσματα, όπως τα φίδια, που αποτελούν πραγματικό κίνδυνο στις αγροτικές καλλιέργειες. Δυστυχώς, αυτό το πουλί έχει κατηγορηθεί άδικα για τους θανάτους παιδιών στα παραμύθια. Εμείς θα πρέπει να το προστατεύσουμε από το παράνομο κυνήγι στα δάση, καθώς είναι πλέον ένα είδος υπό εξαφάνιση».

«Μα μαμά» ρώτησε η Κένζα «οι άνθρωποι το κυνηγούν για φαγητό; Είναι νόστιμο;».

«Όχι γλυκιά μου» απάντησε η μητέρα της χαμογελώντας. «Ο κόσμος πιστεύει πως το αίμα της έχει μαγικές ιδιότητες και μπορεί να θεραπεύσει ασθένειες όπως η λέπρα, άλλες δερματικές παθήσεις, όπως ο αλφισμός, τον έρπητα ζωστήρα, τους όγκους, ακόμα και τον καρκίνο στο δέρμα. Αυτή η πεποίθηση, βαθιά ριζωμένη στο μυαλό ορισμένων ανθρώπων, δεν έχει καμία σχέση με την ιατρική ή τη φαρμακευτική· αυτές οι δεισιδαιμονίες φέρνουν πολύ αρνητικά αποτελέσματα. Η μείωση του πληθυσμού αυτού του πουλιού, με το κυνήγι ακόμη και κατά τις περιόδους αναπαραγωγής του, θα μπορούσε να διαταράξει το φυσικό οικοσύστημα και τη βιοποικιλότητα σε ολόκληρη τη χώρα· είναι πράγματι λυπηρό».

Η μητέρα της Κένζα κούνησε το κεφάλι της με λύπη καθώς μιλούσε για τη ζημιά που είχαν προκαλέσει αυτοί οι μύθοι, οδηγώντας τον νανόμπουφο σε κίνδυνο. Όσα περισσότερα μάθαινε η Κένζα, τόσο πιο αποφασισμένη ένιωθε να προστατεύσει αυτό το παρεξηγημένο πλάσμα.

«Μαμά, σε παρακαλώ, μην στεναχωριέσαι, σου υπόσχομαι πως όταν μεγαλώσω», είπε η Κένζα με ενθουσιασμό, «θα γίνω ειδική στα πουλιά και θα προστατεύω την Nu'usha από τους κυνηγούς!».

Η μητέρα της χαμογέλασε και τη φίλησε στο μάγουλο, χαρούμενη που έβλεπε την κόρη της να έχει τέτοια αγάπη για τη φύση.

2

Οι Εξερευνητές της Τροφής

Samira Smajlović

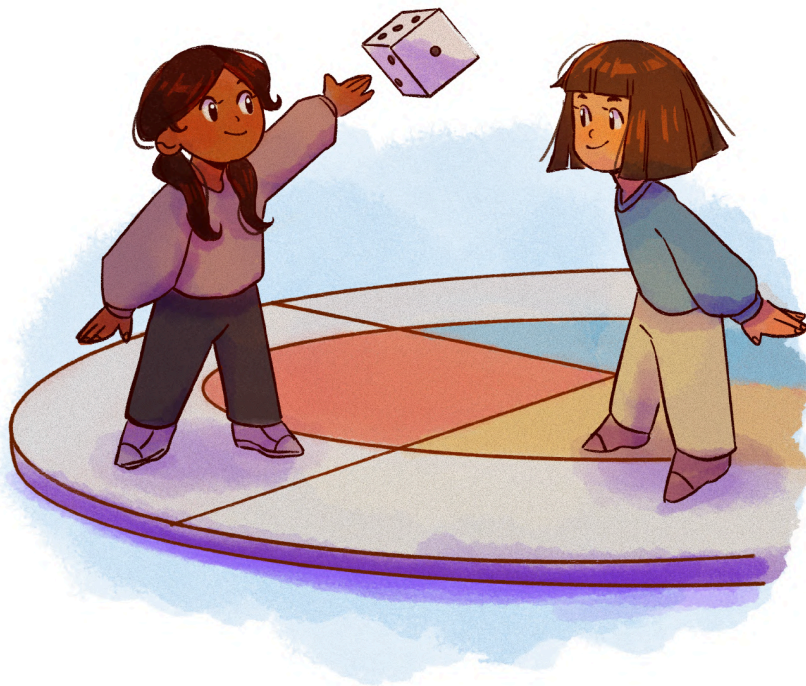
Μια φορά κι έναν καιρό, σ' έναν τόπο που ονομαζόταν Τροφοχώρα, γεμάτο με πολύχρωμα λαχανικά, ζουμερά φρούτα και χαρούμενος σπόρους, ζούσε μια παρέα μικρών φίλων. Ήταν οι Εξερευνητές της Τροφής και, όπως πρόδιδε τ' όνομά τους, απολάμβαναν να εξερευνούν, να ανακαλύπτουν και να μαθαίνουν κάθε μέρα νέα πράγματα μέσα από περιπέτειες. Μια ηλιόλουστη μέρα, την ώρα που οι Εξερευνητές της Τροφής είχαν μαζευτεί για την απογευματινή τους συνάντηση, παρατήρησαν τη φίλη τους τη Φατιμά: έμοιαζε λυπημένη και κουρασμένη. Παρότι κοιμόταν αρκετά, της έλειπε ενέργεια και δεν μπορούσε να χαρεί. Φάνηκε πως κάτι επηρέαζε αρνητικά την καθημερινή της ζωή. Προβληματισμένοι για την ευημερία της φίλης τους, οι Εξερευνητές της Τροφής αποφάσισαν να αναζητήσουν τι μπορούσε να έχει προκαλέσει αυτήν την κατάσταση.

Συνήθως, σκέφτηκαν, τα μικρά παιδιά σφύζουν από απεριόριστη ενέργεια, βρίσκονται σε διαρκή κίνηση και εξερευνούν τον κόσμο γύρω τους. Ωστόσο, συνέχισαν τη σκέψη τους, υπάρχουν περιπτώσεις που τα παιδιά αισθάνονται κούραση και είναι αδύνατο να ανταπεξέλθουν στις καθημερινές τους δραστηριότητες. Συλλογίστηκαν βαθιά και κατέληξαν πως, αφού ο ύπνος της Φατιμά ήταν εντάξει, τότε το πρόβλημα το είχε προκαλέσει η διατροφή της. Γιατί, τι άλλο κάνουν τα μικρά παιδιά που δεν πηγαίνουν ακόμα στο σχολείο, εκτός από το να τρώνε, να παίζουν, να κοιμούνται και να επαναλαμβάνουν όλα αυτά μέσα στη μέρα; Αποφάσισαν λοιπόν να εξετάσουν τις τροφές που έτρωγε η Φατιμά με τους μεγεθυντικούς τους φακούς. Γρήγορα συνειδητοποίησαν πως ναι μεν το πιάτο της Φατιμά ήταν γεμάτο με πολύχρωμα τρόφιμα, έλειπε όμως η ποικιλομορφία και η ισορροπία. Οι Εξερευνητές της Τροφής συμπέραναν πως η διατροφή της Φατιμά, φτωχή σε θρεπτικά συστατικά, ήταν η ένοχη για την κούρασή της.

Ένωσαν λοιπόν τις δυνάμεις τους και κατέστρωσαν ένα σχέδιο για να βοηθήσουν τη φίλη τους. Πρώτα πήγαν στη βιβλιοθήκη και μελέτησαν πώς μοιάζει η σωστή διατροφή για τα μικρά παιδιά. Έμαθαν πως πρέπει να αποτελείται από φρούτα, λαχανικά, σπόρους, πρωτεΐνες και γαλακτοκομικά προϊόντα. Κατάλαβαν ότι η κάθε ομάδα τροφίμων παρέχει απαραίτητα θρεπτικά στοιχεία για την ανάπτυξη. Θρεπτικά συστατικά, όπως οι βιταμίνες, τα μέταλλα και οι ίνες, παίζουν καθοριστικό ρόλο ώστε τα μικρά παιδιά να διατηρούν άριστη υγεία και ενέργεια. Τα φρούτα και τα λαχανικά, για παράδειγμα, οδηγούν στην καλή λειτουργία του σώματος. Η κυρία Ντομάτα για παράδειγμα, ένα φιλικό κόκκινο φρούτο με υψηλή περιεκτικότητα σε βιταμίνη C, κάνει το δέρμα υγιές και το ανοσοποιητικό σύστημα ισχυρό. Η κυρία Καρότο από την άλλη, το ζουμερό πορτοκαλί λαχανικό, γεμάτο με β-καροτίνη, βελτιώνει την όραση.

Οι Εξερευνητές της Τροφής ανυπομονούσαν να μοιραστούν με τη Φατιμά όσα έμαθαν, ήθελαν όμως να βρουν έναν ευχάριστο και ελκυστικό τρόπο για να το κάνουν. Έτσι, δημιούργησαν ένα παιχνίδι που το ονόμασαν «Τροφοχαρούμενες περιπέτειες». Σχεδίασαν ένα πολύχρωμο χαρτόνι, σαν ένα γιγαντιαίο πιάτο, και το χώρισαν σε τμήματα που αντιπροσώπευαν τις διαφορετικές ομάδες τροφίμων. Οι παίκτες έριχναν το ζάρι και με τη σειρά ο καθένας μετακινούσε τα κομμάτια του παιχνιδιού. Κάθε φορά που έπεφταν πάνω σε μια ομάδα τροφίμων, όλοι μαζί έπρεπε να απαγγείλουν ένα αστείο ποιηματάκι για τα οφέλη αυτής της ομάδας. Για παράδειγμα, όταν έφταναν στα φρούτα, έλεγαν:

Μήλα, πορτοκάλια, μπανάνες και ρόδια φωτεινά
Είναι όλα φρούτα, πολύχρωμα και απολαυστικά!
Βιταμίνες και ίνες περιέχουν
Το σώμα μας δεν θα είναι υγιές αν δεν τις έχουν!

Μέσα από αυτό το παιχνίδι, οι Εξερευνητές της Τροφής όχι μόνο διασκέδασαν, αλλά δίδαξαν στη Φατιμά να τρέφεται με ποικιλία τροφίμων. Εμπνευσμένη από την ιδέα τους, η Φατιμά δοκίμαζε με ενθουσιασμό νέες ιδέες που της πρότειναν οι Εξερευνητές της Τροφής. Σ' αυτό το μαγικό ταξίδι έμαθαν επιπλέον πόσο σημαντικό είναι να τρεφόμαστε με εποχιακά τρόφιμα του τόπου μας.

Επισκέφθηκαν ένα κοντινό αγρόκτημα, συνέλλεξαν φρέσκα προϊόντα και αναγνώρισαν τα οφέλη της βιολογικής καλλιέργειας. Στο αγρόκτημα ζούσε ένα ηλικιωμένο ζευγάρι που αγαπούσε το φαγητό και φρόντιζε την υγεία των παιδιών. Άντρας και γυναίκα έβρισκαν συνεχώς νέους τρόπους για να βεβαιωθούν πως τα παιδιά στο χωριό τους είχαν την καλύτερη διατροφή. Ίδρυσαν μάλιστα ένα μικρό σχολείο με αυτόν τον σκοπό. Δίδασκαν στα μικρά παιδιά πώς να προετοιμάζουν απλά, θρεπτικά γεύματα. Η Φατιμά βαθμολόγησε το κάθε καινούριο τρόφιμο που δοκίμαζε σε ένα αισθητηριακό διάγραμμα που είχε δημιουργήσει το ζευγάρι. Ανέδειξαν τις γεύσεις, τις υφές και τα χρώματα των τροφών και ενθάρρυναν τη Φατιμά να εκφράσει τις απόψεις και τις προτιμήσεις της.

Καθώς περπατούσαν στο αγρόκτημα, τα παιδιά συνάντησαν έναν σοφό γέροντα, τον Γιουσούφ. Ο Γιουσούφ ζούσε στην Τροφοχώρα σχεδόν έναν αιώνα και είχε δει τις εποχές να αλλάζουν και γνωρίσει τα άφθονα δώρα της φύσης. Ο Γιουσούφ χαιρέτησε εγκάρδια τα παιδιά και μοιράστηκε την τεράστια γνώση του γύρω από τη μαγεία των εποχιακών, τοπικών τροφίμων. «Παιδιά μου, η υγιεινή διατροφή δεν είναι καλή μόνο για το σώμα μας», τους είπε. «Τρώγοντας εποχιακά τοπικά προϊόντα βοηθάμε και το περιβάλλον γύρω μας και τους ντόπιους αγρότες». Τα παιδιά γοητεύτηκαν από τα λόγια του Γιουσούφ και του ζήτησαν να πει περισσότερα. Ο Γιουσούφ συνέχισε χαμογελώντας: «Φανταστείτε τις τέσσερις εποχές σαν ένα μεγάλο γιορτινό τραπέζι. Κάθε εποχή αναδεικνύει τα δικά της φρούτα και λαχανικά, όπως ακριβώς γίνεται με τα διαφορετικά πιάτα σε μια δεξίωση. Την άνοιξη, η φύση ξυπνά. Τραγανά σπαράγγια, χυμώδεις φράουλες και ζωηρά πράσινα μπιζέλια εμφανίζονται. Αυτά μας παρέχουν τα θρεπτικά συστατικά για να αναπτυχθούμε και να ευδοκιμήσουμε» συνέχισε. Τα παιδιά γούρλωσαν τα μάτια τους με ενθουσιασμό καθώς ο Γιουσούφ μιλούσε για τη γενναιοδωρία του καλοκαιριού. «Το καλοκαίρι από την άλλη, μας φέρνει άλλα λαχταριστά φρούτα. Χυμώδη καρπούζια, γλυκά κεράσια, χρυσαφένια ροδάκινα» είπε. «Μας αναζωογονούν, μας κρατούν ενυδατωμένους και μας δίνουν ενέργεια όσο βρισκόμαστε σε περιπέτειες στην εξοχή». Ενώ ξεδίπλωνε την ιστορία, ο Γιουσούφ περιέγραψε με ζωντάνια τη συγκομιδή του φθινοπώρου. «Το φθινόπωρο», εξήγησε, «τα δώρα της φύσης είναι επίσης άφθονα: κολοκύθες, τραγανά μήλα και πολύχρωμες πιπεριές. Αυτά τα τρόφιμα μας προετοιμάζουν για τους ψυχρούς μήνες που

ακολουθούν». Ο Γιουσούφ έφτασε στο μεγάλο φινάλε, τον χειμώνα. «Μπορεί να μας φαίνεται άγονος, ο χειμώνας όμως μας προσφέρει τους δικούς του ιδιαίτερους θησαυρούς», αποκάλυψε. «Ζεστές νόστιμες σούπες φτιαγμένες από πλούσιες ρίζες όπως τα καρότα και οι πατάτες. Εύκολα πιάτα φτιαγμένα με χορταρικά όπως το λάχανο και το σπανάκι». Τα παιδιά, μαγεμένα από την αφήγηση του Γιουσούφ, ανυπομονούσαν να εφαρμόσουν τη σοφία που είχε μοιραστεί μαζί τους. Με τις καρδιές γεμάτες ευγνωμοσύνη και ενθουσιασμό, αποχαιρέτησαν τον Γιουσούφ, γνωρίζοντας ότι το ταξίδι τους είχε μόλις αρχίσει.

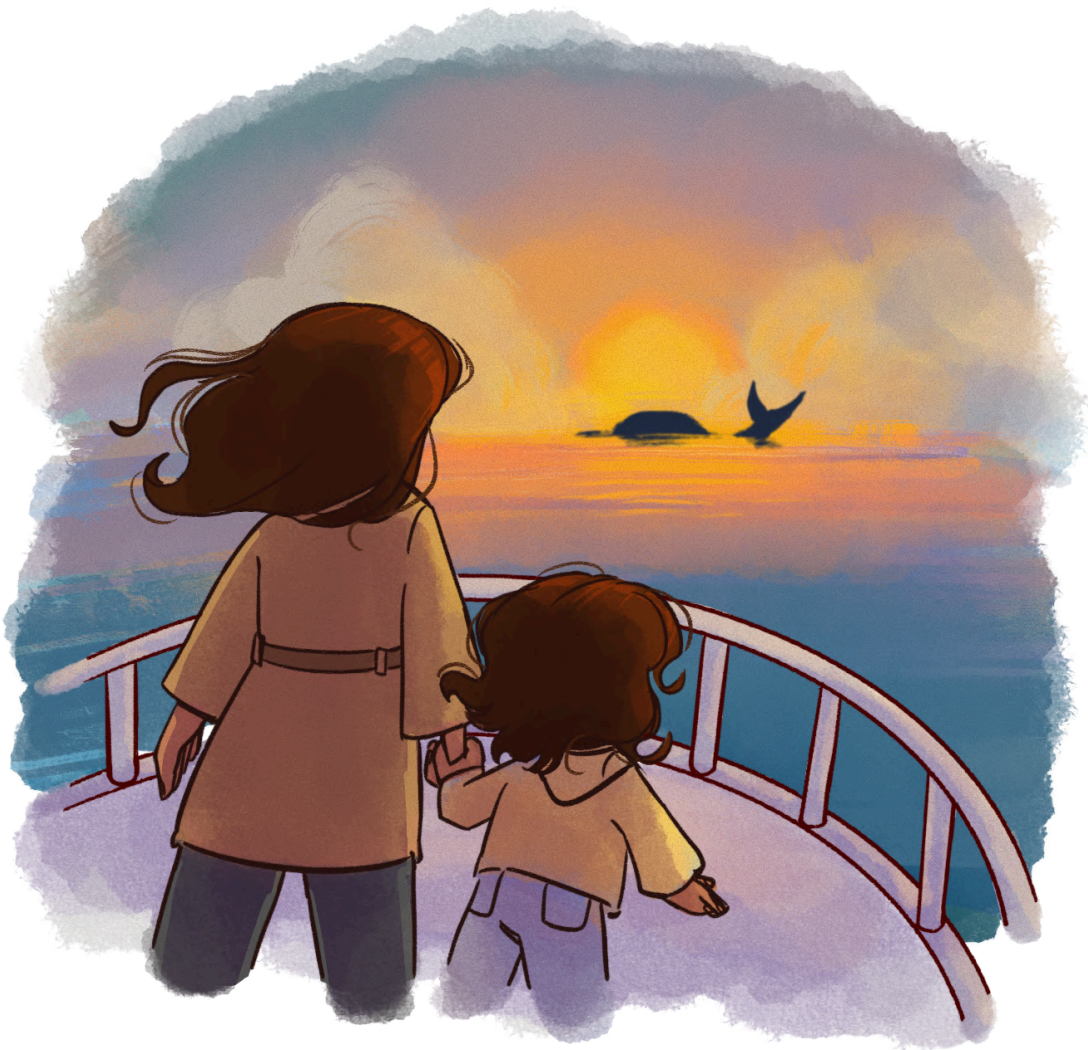
Σύντομα, το πιάτο της Φατιμά άρχισε να γεμίζει με ποικίλα θρεπτικά τρόφιμα. Είχε προσθέσει κιόλας ολόκληρους σπόρους, όπως η κινόα και το καστανό ρύζι, άπαχες πρωτεΐνες, όπως αυτές που βρίσκονται στο κοτόπουλο και το ψάρι, ακόμα και γαλακτοκομικά προϊόντα όπως το γιαούρτι και τα τυριά. Οι Εξερευνητές της Τροφής την είχαν βοηθήσει να καταλάβει πως η ισορροπημένη διατροφή είναι το κλειδί που θα της χαρίσει ενέργεια να εξερευνήσει, να μάθει και να παίξει. Καθώς η διατροφή της Φατιμά βελτιωνόταν, τα επίπεδα ενέργειας της βελτιωνόταν κι αυτά. Ένιωθε πιο ενθουσιώδης και ζωντανή και έκανε παρέα με τους Εξερευνητές της Τροφής στις διάφορες αποστολές και τα πειράματά τους. Οι μικροί της φίλοι ήταν τρομερά ενθουσιασμένοι με το θετικό αποτέλεσμα που είχε το ερευνητικό πνεύμα και η αφοσίωσή τους στη Φατιμά. Απολάμβαναν όλοι μαζί τις γεύσεις της κάθε εποχής και μάθαιναν διαρκώς να εκτιμούν τη σχέση ανάμεσα στις τροφές, τη φύση που τις παρέχει και την ευημερία των ανθρώπων.

Η ιστορία των Εξερευνητών της Τροφής γύρω από τη διατροφή των παιδιών είχε βαθιές επιρροές σε όλη την κοινότητα. Γονείς και άλλοι φροντιστές ενσωμάτωσαν σιγά σιγά το παιχνίδι «Τροφοχαρούμενες περιπέτειες» στην ζωή τους, κάνοντας την ώρα του γεύματος συναρπαστική και εκπαιδευτική συνάμα. Και έτσι, στην Τροφοχώρα με τις επιστημονικές περιπέτειες, οι Εξερευνητές της Τροφής συνέχισαν να διαδίδουν τη σημασία της ισορροπημένης διατροφής, αφήνοντας ανεξίτηλο το στίγμα τους στην υγεία και την ευημερία των παιδιών όλου του κόσμου.

3

Ψίθυροι της Μεσογείου: το ταξίδι της Σοφίας

Sophia Kourapidi

Η καρδιά της Σοφίας χτυπούσε γοργά καθώς ανέβαινε στο κατάστρωμα του μεγάλου πλοίου, με το χέρι της μητέρας της να κρατά σφιχτά το δικό της. Τα λαμπερά γαλάζια νερά της Μεσογείου απλώνονταν μπροστά τους, ελκυστικά και μυστηριώδη. Η Σοφία γοητευόταν πάντα από τη θάλασσα, αλλά ποτέ δεν πίστευε ότι θα είχε την ευκαιρία να την εξερευνήσει από τόσο κοντά.

«Είσαι έτοιμη, αγάπη μου;» ρώτησε η μητέρα της, με τα σκούρα μαλλιά της να ανεμίζουν στο θαλασσινό αεράκι.

Η Σοφία έγνεψε ανυπόμονα, τα σγουρά μαλλιά της αναπήδησαν από ενθουσιασμό. Δεν μπορούσε να πιστέψει ότι όντως είχε ξεκινήσει ταξίδι για τον γύρο της Μεσογείου με το πλοίο στο οποίο η μητέρα της εργαζόταν ως θαλάσσιος βιολόγος. Ήταν ένα όνειρο που γινόταν πραγματικότητα.

Βολεύτηκαν στην καμπίνα τους και τα μάτια της Σοφίας στράφηκαν στο φινιστρίνι, εκεί απ' όπου μπορούσε να δει το απαλό κύμα να χτυπά πάνω στο πλοίο. Φαντάστηκε όλα τα πλάσματα που ζούσαν κάτω από την επιφάνεια του νερού και η καρδιά της φτερούγισε από προσμονή.

«Έλα, πάμε να εξερευνήσουμε το πλοίο» είπε η μητέρα της, διακόπτοντας τις σκέψεις της.

Η Σοφία την ακολούθησε στις σκάλες και στο κεντρικό κατάστρωμα. Το πλοίο έσφυζε από δραστηριότητα, με ανθρώπους να τρέχουν πάνω κάτω προετοιμαζοντας το ταξίδι. Τα μάτια της Σοφίας άνοιξαν διάπλατα μόλις αντιλήφθηκε πόσο τεράστιο ήταν το σκάφος.

«Ουάου» είπε με μια αναπνοή καθώς η μητέρα της την οδηγούσε προς την κουπαστή.

«Δεν είναι υπέροχο;» είπε η μητέρα της με τα μάτια της να αστράφτουν από περηφάνια.

Η Σοφία δεν μπορούσε παρά να συμφωνήσει. Το πλοίο δεν έμοιαζε με τίποτα που είχε ξαναδεί. Μπορούσε ήδη να αισθανθεί την περιπέτεια που πλησίαζε. Καθώς το πλοίο απέπλεε, η Σοφία και η μητέρα της στέκονταν στην κουπαστή, παρακολουθώντας τη στεριά να χάνεται σιγά σιγά στον ορίζοντα. Η καρδιά της Σοφίας φτερούγισε από ενθουσιασμό και μια υποψία νευρικότητας. Δεν είχε ανέβει ποτέ πριν σε πλοίο, αλλά ήταν έτοιμη για οτιδήποτε επρόκειτο να συμβεί.

Ο ήλιος άρχισε να δύει και ο ουρανός μετατράπηκε σε έναν καμβά από ροζ, μοβ και πορτοκαλί χρώματα. Η Σοφία έγειρε στην κουπαστή, μαγεμένη από τα όμορφα χρώματα. Ξαφνικά, παρατήρησε κάτι να κινείται στο νερό.

«Κοίτα μαμά» αναφώνησε, δείχνοντας το νερό.

Τα μάτια της μητέρας της ακολούθησαν το βλέμμα της και χαμογέλασε. Στο βάθος κολυμπούσε μια μεγάλη πτεροφάλαινα, κοντά στο πλοίο, με το στιλπνό της σώμα να γλιστράει αβίαστα μέσα στο νερό.

«Πω πω, τι όμορφο πλάσμα», είπε η μητέρα της γεμάτη θαυμασμό.

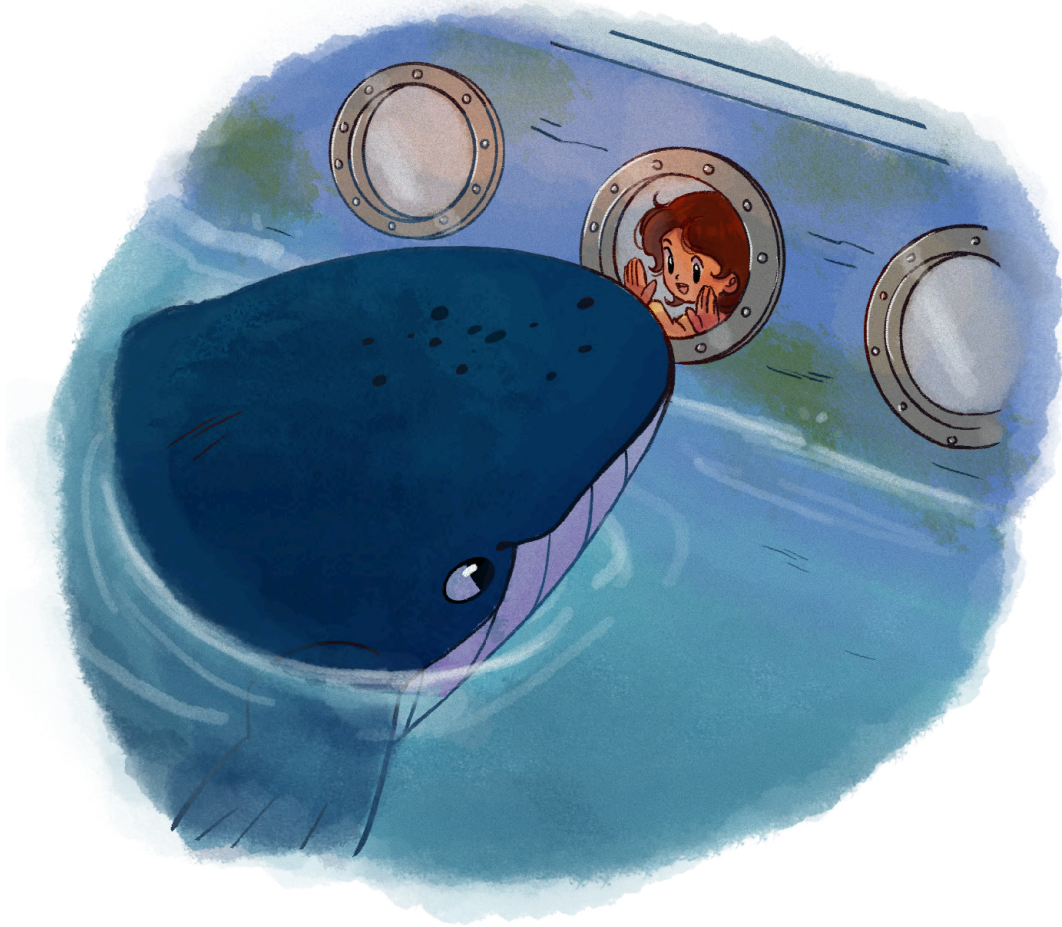
Τα μάτια της Σοφίας άνοιξαν διάπλατα από κατάπληξη καθώς η μεγαλειώδης πτεροφάλαινα ξεπρόβαλε απ' τη θάλασσα, με τις κομψές της κινήσεις σαν χορογραφία μπαλέτου. Ήταν κυριευμένη από ένα μείγμα γαλήνης και συγκίνησης, συνειδητοποιώντας ότι η συνάντηση με αυτό το τόσο υπέροχο πλάσμα θα της έμενε αξέχαστη.

Το πλοίο έπλεε μέσα στη νύχτα και η Σοφία και η μητέρα της αποσύρθηκαν στην καμπίνα τους στο χαμηλότερο επίπεδο του πλοίου. Από το παράθυρο έβλεπαν τα σκοτεινά βάθη της θάλασσας, φωτισμένα πού και πού από την λάμψη πλασμάτων που έχουν την ικανότητα να βιοφωσφορίζουν.

Η Σοφία παραήταν ενθουσιασμένη για να καταφέρει να κοιμηθεί. Έτσι, ξάπλωσε κι έμεινε να ακούει τον ήχο των κυμάτων να χτυπούν το κύτος του πλοίου. Ανυπομονούσε να δει τι θα έφερνε η επόμενη μέρα.

Ξαφνικά, άκουσε ένα σιγανό μουρμουρητό και προσπάθησε να καταλάβει από πού ερχόταν. Κοίταξε έξω από το φινιστρίνι· ήταν εκεί. Η πτεροφάλαινα στεκόταν μπροστά της, σιαγνομουρμούριζε και χτυπούσε το τζάμι του παραθύρου με τη μύτη της. Η Σοφία άπλωσε ενθουσιασμένη το χέρι της και άγγιξε τη μύτη της φάλαινας πίσω από το τζάμι.

Το βαθύ, μελωδικό μουρμουρητό της πτεροφάλαινας αντήχησε μέσα στο στήθος της Σοφίας, σαν την ηχώ των μυστηρίων των ωκεανών. Κοιτώντας τα εκφραστικά μάτια της φάλαινας, ένιωσε μια απερίγραπτη σύνδεση, μια σιωπηλή αλληλοκατανόηση. Η παρουσία της φάλαινας έμοιαζε αρχέγονη και γεμάτη σοφία, σαν να φυλούσε τα μυστικά της θάλασσας στην ίδια της την υπόσταση.

Έξαφνα το μουρμουρητό της πτεροφάλαινας μετατράπηκε σε μια σειρά από περίπλοκα σφυρίγματα, σχεδόν σαν τραγούδι. Η Σοφία άκουγε προσεχτικά, νιώθοντας μια αίσθηση επείγοντος στα μηνύματα τούτου του πλάσματος. Ήταν λες και η φάλαινα ήθελε να μεταφέρει ένα μήνυμα ζωτικής σημασίας που έπρεπε να ακουστεί. Και τότε, η πτεροφάλαινα άρχισε να μιλάει.

«Γεια σου Σοφία, τι κάνεις;».

«Είμαι καλά!» απάντησε η Σοφία με τα μάτια της να πετούν σπίθες. «Εσύ πώς είσαι;».

«Είμαι καλά, αν και τα πράγματα γίνονται ολοένα και πιο δύσκολα κάθε χρόνο για εμάς που ζούμε εδώ».

«Γιατί;» ρώτησε η Σοφία. «Νομίζω πως ζείτε στον πιο όμορφο τόπο της Γης, τη Μεσόγειο Θάλασσα».

«Αυτό είναι αλήθεια» απάντησε η φάλαινα θλιμμένα. «Γι' αυτό είναι τόσο λυπηρό να τη βλέπεις να καταστρέφεται».

«Τι εννοείς;» ρώτησε η Σοφία με έναν υπαινιγμό φόβου στη φωνή της.

«Η υπερθέρμανση του πλανήτη είναι μια μεγάλη απειλή και έχει τρομερές επιπτώσεις στη θαλάσσια ζωή».

«Τι είναι η υπερθέρμανση του πλανήτη;» ρώτησε η Σοφία με περιέργεια.

«Είναι το φαινόμενο όπου η θερμοκρασία του πλανήτη αυξάνεται κάθε χρόνο».

«Και γιατί συμβαίνει αυτό; Γιατί ανεβαίνει η θερμοκρασία;» ρώτησε πάλι.

«Όταν καίγεται άνθρακας, πετρέλαιο ή φυσικό αέριο για να παράγετε εσείς οι άνθρωποι ηλεκτρισμό, για να οδηγείτε αυτοκίνητα ή για να λειτουργούν τα εργοστάσια, τότε παράγονται ορισμένα αέρια. Αυτά τα αέρια ανεβαίνουν στον ουρανό και σκεπάζουν τη Γη σαν μια κουβέρτα. Αυτή η κουβέρτα παγιδεύει περισσότερη θερμότητα από τον ήλιο, κάνοντας τη Γη πιο ζεστή από όσο θα έπρεπε. Έτσι, η υπερθέρμανση του πλανήτη είναι σαν να παχαίνει πολύ η κουβέρτα της Γης και κάνει τον πλανήτη μας πολύ ζεστό. Ακριβώς όπως ζεσταίνεστε πολύ αν σκεπαστείτε με πολλές κουβέρτες, έτσι και η Γη γίνεται πολύ ζεστή, αν έχει πάρα πολλά από αυτά τα αέρια από πάνω της. Αυτή η επιπλέον θερμότητα μπορεί να επηρεάσει τον καιρό, να λιώσει τον πάγο και να δυσκολέψει τα φυτά, τα ζώα και τους ανθρώπους να ζήσουν άνετα».

«Πω, αυτό είναι τρομακτικό», μουρμούρισε η Σοφία καθώς άκουγε την πτεροφάλαινα να μιλά για την υπερθέρμανση του πλανήτη και τις επιπτώσεις της στη Γη. Μιλούσε για λιώσιμο πάγων, διαταραγμένα μοτίβα μετανάστευσης και αποχρωματισμένους κοραλλιογενείς υφάλους.

«Υπάρχει κάτι που εμείς οι άνθρωποι μπορούμε να κάνουμε για να σταματήσουμε την υπερθέρμανση του πλανήτη;».

«Φυσικά και υπάρχει! Μπορείτε να βοηθήσετε χρησιμοποιώντας λιγότερο άνθρακα, πετρέλαιο και φυσικό αέριο, αλλά περισσότερο άνεμο και ήλιο για να παραγάγετε ενέργεια. Με αυτόν τον τρόπο, θα διατηρήσετε τη Γη άνετη για όλους! Διαφορετικά, αν η άνοδος της θερμοκρασίας συνεχιστεί, τότε το είδος μου, όπως και πολλά άλλα, δεν θα μπορέσει να επιβιώσει στη Γη για πολύ καιρό ακόμα».

Με μια δυνατή κίνηση της ουράς της, η πτεροφάλαινα βούτηξε στα σκοτεινά νερά της Μεσογείου.

Η Σοφία έμεινε εκεί, κοιτάζοντας έξω από το φινιστρίνι και συλλογιζόμενη τα λόγια της φάλαινας, ώσπου τα μάτια της βάρυναν, πέφτοντας σ' έναν βαθύ ύπνο.

Την επόμενη μέρα, η Σοφία έτρεξε ενθουσιασμένη να βρει τη μητέρα της στο πλοίο. Εξιστόρησε τα όσα έζησε με την πτεροφάλαινα και όλα όσα έμαθε από εκείνη τη συνάντηση. Είπε στη μητέρα της τα πάντα για την κλιματική αλλαγή και την υπερθέρμανση του πλανήτη και συνέχισε να ρωτά τι παραπάνω θα μπορούσε να γίνει.

Η μητέρα της άκουγε με χαρά όσα έλεγε η Σοφία και ένιωθε πολύ περήφανη που το κοριτσάκι της ήταν τόσο υπεύθυνο και ευαίσθητο για το περιβάλλον.

Εξήγησε στην Σοφία ότι αυτή ακριβώς είναι η δουλειά εκείνης και των συναδέλφων της. Εξετάζουν μαζί τη θαλάσσια ζωή και τα προβλήματα της κλιματικής αλλαγής και προσπαθούν να βρουν λύσεις.

Τα μάτια της Σοφίας άνοιξαν διάπλατα με αποφασιστικότητα ακούγοντας τη μητέρα της. Ένιωθε ένα κύμα έμπνευσης να ξυπνά μέσα της, μια διακαή επιθυμία να κάνει τη διαφορά, να αναλάβει δράση απέναντι στην επικείμενη απειλή της υπερθέρμανσης του πλανήτη.

Μετά από εκείνη την κουβέντα, η Σοφία πέρασε ώρες μελετώντας βιβλία, άρθρα και ντοκιμαντέρ για την κλιματική αλλαγή. Απορροφήθηκε στην κατανόηση των αιτιών και των επιπτώσεων της υπερθέρμανσης του πλανήτη, αλλά και των ανανεώσιμων πηγών ενέργειας και των βιώσιμων πρακτικών που θα μπορούσαν να βοηθήσουν στην καταπολέμηση του φαινομένου.

Οπλισμένη με γνώση και έντονο πάθος για την προστασία του περιβάλλοντος, η Σοφία ξεκίνησε κάνοντας μια αλλαγή στη δική της ζωή. Ξεκίνησε να μειώνει το δικό της αποτύπωμα άνθρακα με απλούς τρόπους. Για παράδειγμα, επέλεγε να περπατήσει ή να κάνει ποδήλατό αντί για βόλτες με το αυτοκίνητο, έσβηνε τα φώτα και άλλες συσκευές όταν δεν χρησιμοποιούνταν και φύτεψε έναν μικρό λαχανόκηπο στην αυλή τους για να μειώσει τη σπατάλη φαγητού και να υποστηρίξει την τοπική παραγωγή προϊόντων.

Η Σοφία δεν σταμάτησε εκεί. Μάζεψε τους φίλους και συμμαθητές της από το σχολείο, οργανώνοντας μια εκστρατεία καθαρισμού στην παραλία για να διδάξει πως η προστασία του πλανήτη μας είναι ευθύνη στην οποία έχουμε όλοι μερίδιο.

Η Σοφία είχε ήδη αρχίσει να κάνει τη διαφορά. Η ίδια και η μητέρα της ένιωθαν πιο περήφανες από ποτέ.

4

Το κορίτσι και η Σελήνη

Marie-Sarah Cabrillac

Ένα πρωινό του Δεκεμβρη, βλέποντας το χιόνι να πέφτει με τον νου γαλήνιο και την καρδιά χαρούμενη, η Μανόν, φωλιασμένη στη ζεστή αγκαλιά της μαμάς, άκουγε τα άσχημα νέα να πέφτουν σαν βόμβα. «Κυρία, η κόρη σας πάσχει από δρεπανοκυτταρική αναιμία, μια σπάνια ασθένεια που επηρεάζει ιδιαίτερα τους κατοίκους της Μεσογείου». Η φωνή του γιατρού μοιάζει να έρχεται από μακριά, τα αυτιά της βουίζουν. «Ασθένεια του αίματος, μεταφέρεται από τους γονείς...». «Ανιχνεύεται από τα ερυθρά αιμοσφαίρια και το χαρακτηριστικό δρεπανοειδές σχήμα τους...». «Όσον αφορά τις πιθανές θεραπείες...». Έχει όμως σταματήσει να ακούει και τώρα γυρίζει το κεφάλι της προς το παράθυρο· το χιόνι πέφτει ακόμα.

Η Μανόν έχει μεγαλώσει. Ζει σε γενικές γραμμές μια κανονική ζωή: πηγαίνει σχολείο και παίζει με τους φίλους της. Λατρεύει να φτιάχνει παζλ, να γλείφει το πιάτο με τα υπολείμματα της πίτας και να χτίζει δεντρόσπιτα στον μεγάλο κέδρο του κήπου. Συχνά τα βράδια ξαπλώνουν μαζί με τη μαμά στο γρασίδι και κοιτάζουν τ' αστέρια. «Μαμά, θα μπορέσω ποτέ να φτάσω στη Σελήνη;» ρωτάει. «Ίσως, αγάπη μου, αν βρεις μια πολύ, πολύ ψηλή σκάλα».

Όστόσο, όταν ξεσπάει η επίθεση, η σκιά του δρεπανιού αχνοφαίνεται. Ευτυχώς, η μαμά είναι εκεί για να τη φροντίσει. Η μαμά είναι σπουδαία επιστήμονας, δουλεύει πολύ αλλά δεν ξεχνά ποτέ να της πει μια ιστορία πριν πέσουν για ύπνο. Ένα βράδυ, η Μανόν τη ρωτά για τη δουλειά της. Η μαμά της λέει λοιπόν:

Φαντάσου τα δισεκατομμύρια κύτταρα στο σώμα σου. Κάθε ένα περιέχει DNA. Το DNA είναι σαν ένα μακρύ νήμα που αποτελείται από τέσσερα γράμματα, το Α, το Τ, το C και το G στα αγγλικά, που επαναλαμβάνονται πολλά εκατομμύρια φορές. Έτσι σχηματίζεται μια μεγάλη ιστορία που το κάθε κύτταρο διαβάζει για να καταλάβει τι πρέπει να κάνει. Στα κύτταρά μας, το DNA είναι κουλουριασμένο, όπως τα μακαρόνια μέσα σ' ένα μπολ. Λένε ότι, αν απλώναμε όλο το DNA μέσα στο σώμα μας, θα μπορούσαμε να ταξιδέψουμε στη Σελήνη και να επιστρέψουμε χιλιάδες φορές.

Η μαμά της δίνει ένα φιλί στο μέτωπο. «Καληνύχτα αγάπη μου». Η Μανόν αποκοιμείται. Ονειρεύεται. Περπατά πάνω σε μια μακριά λωρίδα DNA, και κάθε βήμα την απομακρύνει ακόμα περισσότερο από το σπίτι. Από μακριά μπορεί να δει τη Γη να γίνεται όλο και μικρότερη. Μπροστά της λάμπει η Σελήνη, λευκή και μυστηριώδης. Από κάτω της ξεδιπλώνονται τα βήματα: Α, Τ, C, G, Α, Τ, C, G, τα δομικά στοιχεία του DNA. Ξαφνικά, νιώθει το έδαφος να σπάει σε κομμάτια κάτω από τα πόδια της. Το Α έχει γίνει Τ, το νήμα έχει κοπεί, πέφτει στο κενό, σε μια θάλασσα από κόκκινα δρεπανοειδή κύτταρα...

Ξυπνάει λουσμένη σε κρύο ιδρώτα, με οξύ πόνο στο στήθος, σύμπτωμα κρίσης της ασθένειας. Φωνάζει τη μαμά που έρχεται τρέχοντας μ' ένα ποτήρι νερό στο χέρι. «Πιες αγάπη μου». Η Μανόν υπακούει και η μαμά επιστρέφει για να της φέρει άλλο ένα ποτήρι νερό, αυτή τη φορά μαζί με τα φάρμακά της που θα απαλύνουν τον πόνο.

Καταπίνει υπάκουα. Μετά από λίγες ώρες που φαντάζουν αιωνιότητα και στις δύο, ο πόνος σταδιακά υποχωρεί και η Μανόν ξανακοιμάται.

Οι μήνες περνούν και παρόμοια συμβάντα γίνονται πιο συχνά. Η μαμά μιλάει για μεταγγίσεις και μεταμοσχεύσεις βλαστοκυττάρων, τα κύτταρα από τα οποία φτιάχνονται τα ερυθρά αιμοσφαίρια. Κάθε μέρα, η Μανόν βλέπει τη μαμά να γίνεται ολοένα και πιο ανήσυχη, ρυτίδες σχηματίζονται στις γωνίες των ματιών της και το γέλιο της δεν ακούγεται καθαρό όπως παλιά. Μερικές φορές, όταν η μαμά την κοιτάζει, μια σκιά σκεπάζει τα μάτια της.

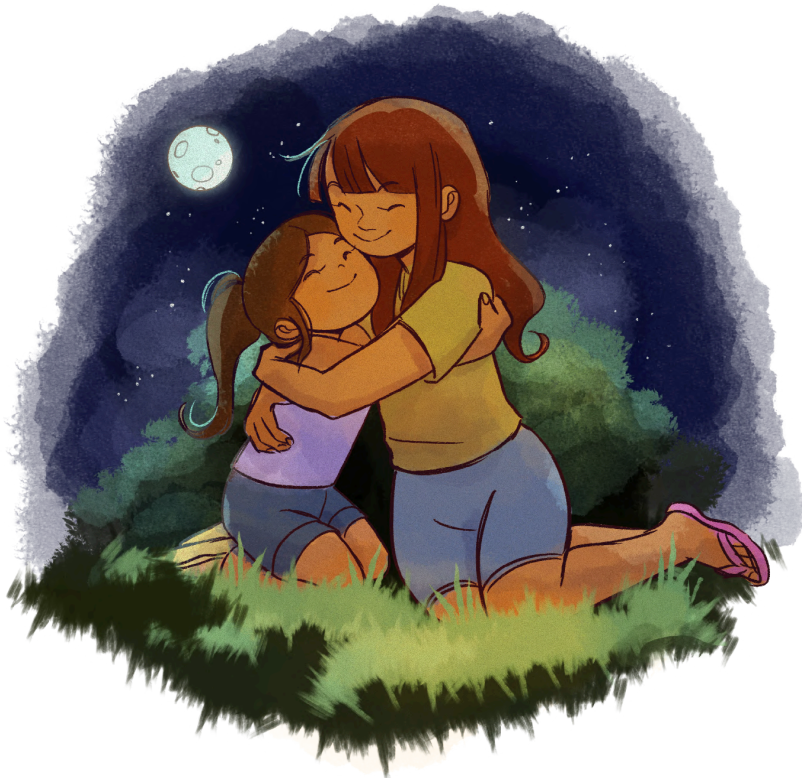
Είναι ένα καλοκαιρινό βράδυ. Η ζέστη είναι εξουθενωτική και η Μανόν έχει περάσει τη μέρα στον κήπο, στη σκιά ενός μεγάλου ελαιόδεντρου, ακούγοντας τον ήχο των τζιτζικιών. Μεγάλα μαύρα σύννεφα συγκεντρώνονται πάνω από το κεφάλι της, προάγγελοι της καταιγίδας. Η ατμόσφαιρα είναι ηλεκτρισμένη και η Μανόν αισθάνεται αυτήν την ένταση σε κάθε κύτταρο του σώματός της. Πετάγεται τρομαγμένη από τον ήχο της πόρτας που χτυπάει, ώσπου βλέπει πως είναι απλώς η μαμά που επιστρέφει από τη δουλειά. Η πόρτα που κοιτάζει στην παραλία ανοίγει και η μαμά μπαίνει δακρυσμένη στον κήπο. Πλησιάζει τη Μανόν και την παίρνει στην αγκαλιά της. Περνάνε δυο στιγμές, η μαμά κοιτάζει τη Μανόν και αναφωνεί

θριαμβευτικά: «Επιτέλους! Η θεραπεία εγκρίθηκε!» Γελάει δυνατά, μ' ένα γέλιο που η Μανόν είχε ν' ακούσει πολύ καιρό, κι έπειτα αρχίζει να χορεύει στον κήπο ενώ πέφτουν οι πρώτες σταγόνες βροχής. Η Μανόν εξακολουθεί να μην καταλαβαίνει και κοιτάζει τη μαμά με απορία. Κάθονται λοιπόν στο γρασίδι οι δυο τους και η μαμά της λέει:

Όπως ξέρεις, υπάρχει ένα μικροσκοπικό ελάττωμα στο DNA σου. Αυτό το ελάττωμα κάνει τα ερυθρά σου αιμοσφαίρια άρρωστα. Είναι λες και τα κύτταρά σου διαβάζουν μια λανθασμένη εκδοχή της ιστορίας, μια ιστορία με ένα ορθογραφικό λάθος. Υπάρχει ένα T αντί για ένα A. Και όλα γυρίζουν ανάποδα. Τώρα, φαντάσου ένα ζευγάρι από μικροσκοπικά ψαλίδια, μαγικά ψαλίδια, που θα μπορούσαν να κόβουν το DNA. Φαντάσου να μπορείς να οδηγήσεις αυτά τα ψαλίδια ακριβώς εκεί που τα θες. Χάρη σε αυτά, τώρα μπορούμε να αλλάξουμε την ιστορία και να δώσουμε στα ερυθρά σου αιμοσφαίρια πάλι το όμορφο στρογγυλό σχήμα τους... Η πρώτη θεραπεία μόλις εγκρίθηκε, υπάρχει ακόμα πολύς δρόμος, αλλά υπάρχει ελπίδα...

Η μαμά χαμογελάει κι η Μανόν ανταποδίδει.

Εκείνη τη νύχτα, η Μανόν ονειρεύεται. Για άλλη μια φορά, η μακριά λωρίδα του DNA εκτείνεται μπροστά της μέχρι τη Σελήνη. Περπατάει προς τα εμπρός και τα τέσσερα γράμματα αναβοσβήνουν κάτω από τα πόδια της σαν μυριάδες αστέρια. Αυτή τη φορά όμως δεν πέφτει. Όχι, αυτή τη φορά θα αγγίξει τη Σελήνη με τα δάχτυλά της.

5

Ένας ερευνητής γεννιέται

Marina Thalassini

Ο Γιωργής, ένα δεκάχρονο αγόρι, μεγάλωνε σε ένα μικρό νησί του Αιγαίου. Το καλοκαίρι το νησί βούλιαζε από τουρίστες. Τα ερείπια του ναού του Απόλλωνα, τα λευκά ξωκλήσια, οι αμμουδερές ακρογιαλιές, τα καταγάλανα νερά και τέλος το ωραίο, φθινό φαγητό του νησιού έλκυαν τουρίστες από όλα τα μήκη και πλάτη του κόσμου. Ο Γιωργής βοηθούσε στην οικογενειακή ταβέρνα, αφού μπορούσε, χάρη στο διαδίκτυο, να συνεννοείται άριστα με τους τουρίστες.

Στο τέλος του καλοκαιριού η θάλασσα γινόταν γαλήνια. Είχαν τελειώσει τα μελήματα και ένα απέραντο γαλάζιο απλωνόταν στον ορίζοντα, εκεί όπου ενώνονταν ουρανός και θάλασσα. Τα δειλινά ο Γιωργής πήγαινε στην προβλήτα του λιμανιού, στη βάρκα του παππού του και τη χαιρετούσε ναυτικά, σαν να απέδιδε τιμές σε αυτόν, τον ξακουστό σε όλο το νησί, καπετάν Γεράσιμο. Ο παππούς του πέρασε σχεδόν όλη του τη ζωή στη θάλασσα. Ήταν μικρός ο Γιωργής όταν ο καπετάν Γεράσιμος ταξίδεψε για πάντα, χωρίς επιστροφή. Τον θυμάται να αγναντεύει ήρεμος τη θάλασσα και να αναστενάζει συχνά.

«Παππού, λατρεύω τη θάλασσα! Θέλω να γίνω καπετάνιος σαν εσένα! Να ταξιδέψω σε όλες τις θάλασσες του κόσμου!» του είπε μία φορά με πολύ πίστη στο όνειρο του, ελπίζοντας ότι θα γίνει μελλοντικός σύμμαχός του στη διαμάχη με τους γονείς του, που τον ήθελαν στεριανό και όχι ναυτικό.

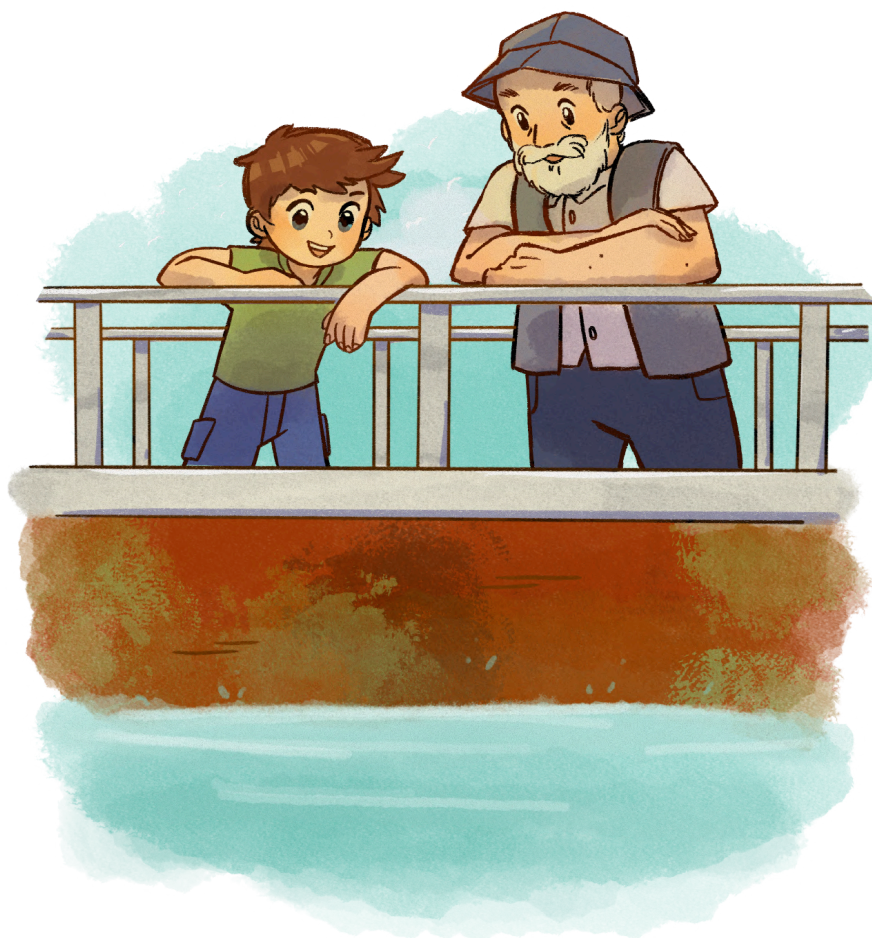
«Γιωργή στα γαλάζια μάτια σου βλέπω έναν ολάκερο ωκεανό! Σου εύχομαι να γνωρίσεις τα βάθη της θάλασσας! Μόνο τότε θα τη βοηθήσεις, όταν σε χρειαστεί!» του είπε και του χάιδεψε τα μαλλιά.

«Δηλαδή παππού; Τι βοήθεια θα έχει ανάγκη ολάκερη θάλασσα από έναν άνθρωπο;» ρώτησε ο Γιωργής, απορώντας για τούτα τα παράξενα λόγια του παππού του. «Θα έρθει η ώρα που θα καταλάβεις μόνος σου Γιωργή» του απάντησε χωρίς άλλη εξήγηση.

Μια ημέρα, καθώς ο Γιωργής κολυμπούσε, παρατήρησε να επιπλέουν αρκετοί αφροί, άσπροι και καφετί, αλλά βαθύτερα η θάλασσα παρέμενε πεντακάθαρη. Όσο περνούσε η ώρα οι αφροί αυξάνονταν και ο κόσμος δίσταζε να κολυμπήσει θεωρώντας ότι τα νερά δεν ήταν καθαρά. Γύρισε στην ταβέρνα των γονιών του και τους περιέγραψε τι είχε συμβεί στην ακτή.

«Μην ανησυχείς Γιωργή μου, δεν θα αργήσουν να διαλυθούν» τον καθησύχασε η μητέρα του, χωρίς να διακόψει ούτε στιγμή το μαγείρεμα

«Δεν είναι η πρώτη φορά Γιωργή. Δεν γνωρίζω το πώς και το γιατί, αλλά σίγουρα αύριο η θάλασσα θα είναι πάλι σα γυαλί.» συμπλήρωσε ο πατέρας του, χωρίς ίχνος ανησυχίας, προτρέποντάς τον μάλιστα να το ξεχάσει. Ο Γιωργής όμως ήθελε οπωσδήποτε να μάθει. Το σχολείο ήταν ακόμη κλειστό. Αναζήτησε πληροφορίες στο διαδίκτυο, αλλά δεν καταλάβαινε πολλές επιστημονικές λέξεις, κουράστηκε, εγκατέλειψε κάθε προσπάθεια να μάθει και έμεινε με την απορία.

Πήγε στην πλατεία του νησιού όπου συνάντησε τους φίλους του και παίζοντας ποδόσφαιρο ξέχασε και τη θάλασσα και τους αφρούς της.

Είχαν περάσει κάμποσες ημέρες, όταν ο Γιωργής πρόσεξε πως στη προβλήτα έδεσε ένα πλοίο αλλιώτικο από τα άλλα. Πλησίασε, διάβασε την επιγραφή «Ερευνητικό Σκάφος». «Τι να σημαίνει άραγε αυτό;» αναρωτήθηκε και συνέχισε να περιεργάζεται για ώρα το πλοίο. Δεν ήταν μεγάλο και είχε παράξενα εργαλεία στο κατάστρωμα. «Γεια σου! Είμαι ο Γεράσιμος και από εδώ η ερευνητική ομάδα του πλοίου. Θα ήθελες να δεις από κοντά ένα ερευνητικό σκάφος;» τον ρώτησε ευγενικά ένας κύριος από το σκάφος. «Γεια σας. Είμαι ο Γιωργής. Θα το ήθελα πολύ. Θα σας πείραζε αν ρωτούσα κιόλας;» του απάντησε με δισταγμό γιατί πρώτη φορά τον καλούσαν για ξενάγηση σε σκάφος. «Κάθε άλλο! Χαρά μου να σου λύσω όλες τις απορίες σου» του απάντησε ευγενικά ο ερευνητής. Ο Γιωργής ανέβηκε στο πλοίο γεμάτος περιέργεια και ο Γεράσιμος ανέλαβε να τον ξεναγήσει, αρχίζοντας από τη γέφυρα του πλοίου. Ένα μικρό πηδάλιο κυριαρχούσε στο κέντρο της και δίπλα του υπήρχαν διάφορες θόνες, κουμπιά, φωτάκια και πυξίδες. Τι ωραία!» αναφώνησε ο Γιωργής εντυπωσιασμένος.

«Από εδώ ο καπετάνιος μας οδηγεί το πλοίο. Δίνει εντολές για την πορεία του, παρακολουθεί το ραντάρ, την πυξίδα και με τα κιάλια βλέπει μακριά στο πέλαγος.» είπε ο Γεράσιμος και προχώρησαν πίσω από τη γέφυρα, σε έναν άλλο χώρο, με

διάφορα μηχανήματα και αρκετούς ηλεκτρονικούς υπολογιστές. Πάνω σε ένα κεντρικό τραπέζι βρίσκονταν απλωμένοι ναυτικοί χάρτες των περιοχών που έπλεε το πλοίο με τα θαλάσσια βάθη τους καθώς και όργανα μέτρησης αποστάσεων.

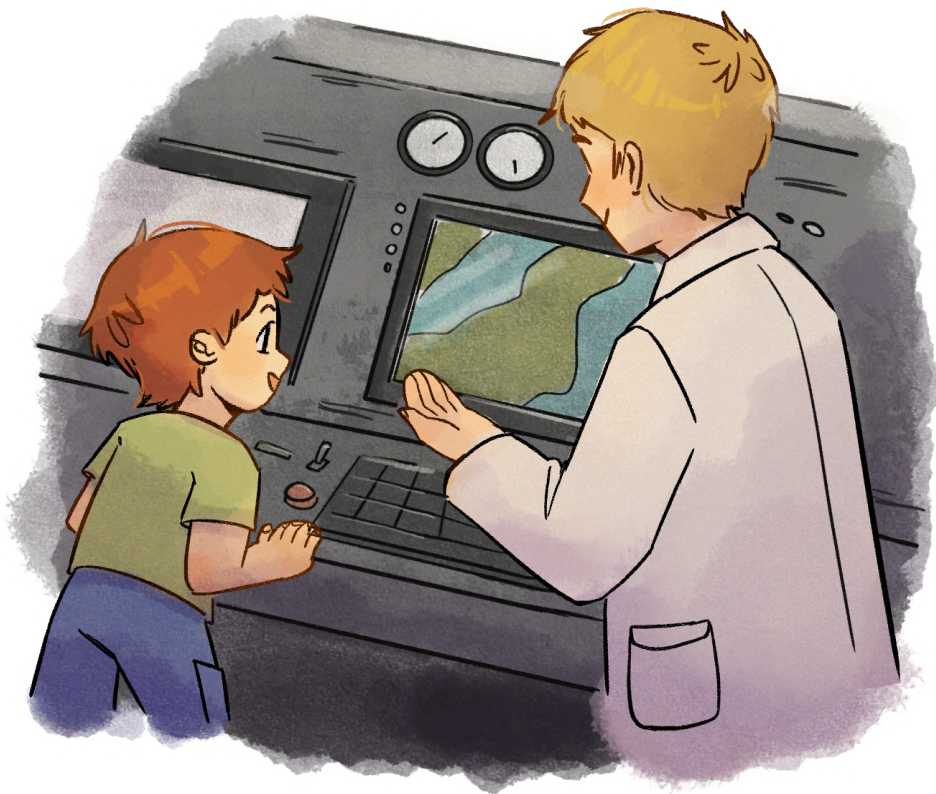
«Τι μηχανήματα είναι αυτά;» ρώτησε ο Γιωργής.

«Είναι όργανα παρακολούθησης του θαλάσσιου βυθού και των θαλάσσιων ρευμάτων» του απάντησε γρήγορα ο ερευνητής σαν να περίμενε την ερώτησή του.

«Δηλαδή βλέπετε στο βυθό της θάλασσας;»

«Όχι μόνο τον βλέπουμε, αλλά καταγράφουμε όλες τις ιδιαιτερότητες του, δηλαδή το ανάγλυφο του βυθού σε κάθε θάλασσα που ταξιδεύουμε. Και επιπλέον μετράμε τα ρεύματα στα διάφορα βάθη. Δες σε αυτή την οθόνη εικόνες από βυθό. Όλες αυτές οι γραμμές δείχνουν υποθαλάσσια βουνά και χαράδρες.»

«Και αυτές οι πολύπλοκες γραμμές είναι τα θαλάσσια ρεύματα;» ρώτησε ο Γιωργής. «Ναι, πολύ σωστά Γιωργή! Μετά στέλνουμε όλα τα δεδομένα της έρευνας με δορυφόρους απ' ευθείας στο ερευνητικό μας κέντρο!» απάντησε ο ερευνητής, ικανοποιημένος από την πορεία της ξενάγησης.

Στη συνέχεια ο Γεράσιμος με το αγόρι κατέβηκαν τη σκάλα που οδηγούσε στο κάτω κατάστρωμα του πλοίου και ανοίγοντας μία κόκκινη, μεταλλική πόρτα βρέθηκαν στα εργαστήρια των ερευνητών που ασχολούνται με το θαλάσσιο περιβάλλον. Πάγκοι, σωλήνες μικροί και μεγάλοι, άπειρα μπουκάλια διαφόρων μεγεθών, φιάλες, φιαλίδια, ράφια με διάφορα όργανα και συσκευές βρίσκονταν παντού. «Εδώ είναι αυτό που εμείς ονομάζουμε υγρό εργαστήριο. Όλα τα δείγματα από τη θάλασσα τα εξετάζουμε εδώ. Ξεχωρίζουμε τους θαλάσσιους οργανισμούς από την άμμο και τα άλλα υλικά και μετά προχωράμε στην ταξινόμησή τους. Αφού ξεχωρίσουμε δηλαδή τους ζωικούς από τους υπόλοιπους οργανισμούς, ταξινομούμε τον κάθε οργανισμό σε διαφορετική κατηγορία, δηλαδή εάν είναι ψάρι, όστρακο, αστερίας, καβούρι, γαρίδα και άλλα. Τους πολύ μικρούς οργανισμούς, που δεν τους ξεχωρίζουμε καλά με το μάτι, τους μεταφέρουμε σε άλλο χώρο, όπου τους παρατηρούμε στο στερεοσκόπιο. Έλα να σου δείξω» και τον οδήγησε σε ένα διπλανό χώρο με στερεοσκόπια.

«Αυτά είναι ζωντανά κύριε Γεράσιμε! Είναι σαν τερατάκια!» φώναξε ο Γιωργής βλέποντας μέσα από ένα ειδικό φακό μικροσκοπικά πλασματάκια σε μια σταγόνα θαλασσινού νερού. «Τα ονομάζουμε πλαγκτόν! Αυτοί οι μικροσκοπικοί οργανισμοί πλέουν κατά δισεκατομμύρια στο θαλασσινό νερό και αποτελούν πολύτιμη τροφή για φάλαινες και ψάρια» είπε στο μικρό αγόρι με έμφαση.

«Ακολούθησέ με! Θα σου δείξω κάτι που θα σε ενθουσιάσει ακόμα περισσότερο!» είπε ο ερευνητής και διασχίζοντας ένα στενό διάδρομο, βγήκαν στο πίσω κατάστρωμα. Ο Γιωργής έμεινε άφωνος στη θέα ενός υποβρύχιου ρομπότ, με πολλές κεραίες, προβολείς και ένα μακρύ μεταλλικό χέρι.

«Ένα υποβρύχιο ρομπότ! Πόσο βαθιά πηγαίνει; Εσείς το οδηγείτε, κύριε Γεράσιμε;» ρώτησε ο Γιωργής χωρίς ανάσα.

«Αυτό το σκάφος-ρομπότ καθοδηγείται από το πλοίο. Καταδύεται χωρίς ερευνητή μέχρι τα 1000 μέτρα βάθος. Με το μεταλλικό του χέρι πιάνει μικρές πέτρες και οργανισμούς από το θαλάσσιο βυθό και τους φέρνει στο πλοίο για μελέτη. Με τις κάμερες του οι ερευνητές παρακολουθούν σε οθόνες του πλοίου το θαλάσσιο περιβάλλον όση ώρα το σκάφος κινείται στο βυθό και καταγράφουν τους θαλάσσιους οργανισμούς στα μεγάλα βάθη που δεν φτάνει το φως.» του εξήγησε ο επιστήμονας.

«Κύριε Γεράσιμε, όταν μεγαλώσω θα σπουδάσω! Θα γίνω σαν εσάς και θα ερευνώ με ένα τέτοιο ρομπότ τα βάθη της θάλασσας!» δήλωσε με αποφασιστικότητα ο Γιωργής. «Στο εύχομαι ολόψυχα Γιωργή! Υπάρχουν πολλά να ανακαλυφθούν ακόμη! Η ανθρωπότητα γνωρίζει πολύ περισσότερα για το σύμπαν παρά για τα μεγάλα βάθη των ωκεανών!» είπε με έμφαση ο ερευνητής και κατευθύνθηκαν προς την έξοδο του πλοίου. Τότε ο Γιωργής θυμήθηκε τους αφρούς στη θάλασσα και περιέγραψε στον Γεράσιμο τι είχε δει.

«Οι αφροί που βγάζει η θάλασσα στις παραλίες, Γιωργή, οφείλονται σε διάφορους παράγοντες. Τις περισσότερες φορές αιτία είναι αυτά τα μικροσκοπικά πλασματάκια που είδες πριν στο στερεοσκόπιο, στο...» σταμάτησε επίτηδες ο Γεράσιμος «στο πλαγκτόν!» απάντησε αμέσως ο Γιωργής.

«Μπράβο Γιωργή! Κάποιες εποχές του χρόνου ο πληθυσμός του αυξάνεται πάρα μα πάρα πολύ, με αποτέλεσμα όταν πεθαίνουν οι μικροοργανισμοί αυτοί, να ενώνονται με άλλα σωματίδια της θάλασσας και να εμφανίζονται σαν αφρός, ο οποίος στη συνέχεια μεταφέρεται με τα θαλάσσια ρεύματα και τον κυματισμό σε παραλίες, κοντινές ή μακρινές.» «Άρα δεν είναι κάτι κακό. Μπορούμε να κολυμπάμε άφοβα!»

«Όχι πάντα! Άλλες φορές οι αφροί αυτοί μπορεί να οφείλονται σε ακαθαρσίες που ρίχνει ο άνθρωπος στη θάλασσα. Αυτές οι ουσίες μετά από καιρό μετατρέπονται σε αφρούς που παρασύρονται από τα θαλάσσια ρεύματα στις ακτές.»

«Σας ευχαριστώ πολύ κύριε Γεράσιμε! Σήμερα έζησα την πιο σημαντική μέρα της ζωής μου!» είπε ο Γιωργής και αγκάλιασε τον Γεράσιμο με πολύ χαρά.

«Μην σταματήσεις να παρατηρείς τη θάλασσα Γιωργή! είτε συγκινημένος ο Γεράσιμος και συνέχισε. Πάρε αυτό το μικρό βιβλίο με όμορφες εικόνες θαλάσσιων οργανισμών για να τους αναγνωρίζεις. Είναι δώρο για να θυμάσαι την επίσκεψή σου στο πλοίο. Πάρε και τη κάρτα μου με την ηλεκτρονική μου διεύθυνση, για να με ρωτάς ό,τι σου κάνει εντύπωση στο μέλλον.»

Ο Γιωργής κατέβηκε γρήγορα από το πλοίο, το οποίο θα αναχωρούσε σε λίγες ώρες για τη βάση του. Καθώς απομακρυνόταν από την προβλήτα, θυμήθηκε τα λόγια του παππού του και έσφιξε πάνω του το βιβλίο. Θα γινόταν επιστήμονας της θάλασσας και με αυτή τη σκέψη άρχισε να τρέχει σαν αεράκι, σφυρίζοντας χαρούμενα, ανυπομονώντας να διηγηθεί ό,τι είδε, άκουσε και έμαθε στους γονείς του και στους φίλους του.

6

Σαν δυο πεταλούδες

Gaspare Benenati

Όπως κάθε μέρα, η Λειλά κατέβηκε από το σχολικό λεωφορείο και με αγκάλιασε. Αμέσως μετά κατέβηκε η Νάντια.

Η Νάντια και η Λειλά ήταν συμμαθήτριες από το νηπιαγωγείο και από τότε, πολλά χρόνια πίσω, παρέμεναν αχώριστες φίλες.

Ρώτησα πώς ήταν η μέρα τους στο σχολείο.

Η Λειλά απάντησε: «Καλά». Μπορούσα όμως πια να ξεχωρίσω πότε έλεγε αλήθεια και πότε κάτι την απασχολούσε.

Πήραμε τη διαδρομή μέσα από το πάρκο για να επιστρέψουμε σπίτι. Περιπατούσαμε μαζί δίπλα δίπλα και με διάφορες ερωτήσεις προσπάθησα να καταλάβω τι ανησυχούσε την Λειλά.

Καθώς επέμενα, η Λειλά με κοίταξε στην αρχή αναποφάσιστα για το αν θα μοιραστεί το μυστικό της, έπειτα ξεφύσηξε και άρχισε να μιλάει: «Η δασκάλα σήμερα μας εξήγησε ότι μέσα σε κάθε κύτταρό μας υπάρχει DNA. Το DNA διαβάζεται ως εγχειρίδιο οδηγιών και εξηγεί πώς πρέπει να φτιαχτεί το κύτταρο, ο ιστός και τα όργανα. Δηλαδή, το DNA λέει πώς πρέπει να χτιστεί το σώμα του καθενός. Η δασκάλα μας είπε ακόμα πως οι οδηγίες ονομάζονται γονίδια και τα γονίδια μπορούν να μας πουν επίσης πράγματα για το παρελθόν μας. Στην συνέχεια, δείχνοντάς με, η δασκάλα είπε: «Είναι πιθανό η Λειλά, επειδή έχει ανοιχτόχρωμη επιδερμίδα, κόκκινα μαλλιά και γαλάζια μάτια, να είχε Νορμανδούς προγόνους πριν από πολύ καιρό. Αυτά τα χαρακτηριστικά, αυτά τα γονίδια, είναι πιο διαδεδομένα μεταξύ των ανθρώπων που προέρχονται από τη Βόρεια Ευρώπη.

Η Νάντια από την άλλη μεριά, έχοντας σκουρόχρωμα μάτια και μαύρα, σγουρά μαλλιά, μάλλον είχε Άραβες προγόνους».

Κοίταξα τη Λεϊλά με περιέργεια. Δεν κατάλαβα τι θα μπορούσε να την ενοχλήσει σε αυτά τα λόγια.

Η Λεϊλά με κοίταξε και είπε: «Πάντα πίστευα ότι εγώ και η Νάντια ήμασταν το ίδιο. Δεν μου αρέσει το γεγονός ότι το DNA μας λέει διαφορετικές ιστορίες».

Τώρα καταλάβαινα τι την ενοχλούσε.

Κοίταξα τα δύο κορίτσια και τους ζήτησα να με ακολουθήσουν.

Τους έδειξα μια κίτρινη κάμπια κάτω από τα φύλλα μιας μουριάς και μια κόκκινη κάτω από ένα φύλλο κερασιάς.

Τους εξήγησα: «Βλέπετε; Αυτές οι δύο κάμπιες είναι διαφορετικές, όμως οι οδηγίες του DNA τους θα τις καθοδηγήσουν και τις δύο να φτιάξουν ένα κουκούλι. Η διαδικασία θα είναι η ίδια, όμως τελικά δύο πολύ διαφορετικές πεταλούδες θα προκύψουν: η μία θα είναι πορτοκαλί και η άλλη μπλε, αλλά αυτή ακριβώς είναι η ομορφιά. Φανταστείτε πόσο βαρετό θα ήταν αν όλες οι πεταλούδες, τα λουλούδια, τα ζώα ή οι άνθρωποι είχαν το ίδιο χρώμα! Μόλις οι πεταλούδες βγουν από το κουκούλι, δεν θα έχει σημασία τι τις οδήγησε να γίνουν πεταλούδες: θα πετούν από λουλούδι σε λουλούδι και θα ζήσουν τη ζωή τους. Αυτό που έχουν κληρονομήσει οι πεταλούδες από το DNA τους, θα τους δώσει το σχήμα και τα χρώματά τους, αλλά το τι θέλουν να είναι θα εξαρτηθεί μόνο από αυτές τις ίδιες».

Η Λειλά κοίταξε τη Νάντια και της χαμογέλασε. Κατάλαβε πως ακόμα κι αν έμοιαζαν τόσο διαφορετικές μεταξύ τους στην εμφάνιση, λες και ήταν αντίθετες, ακόμα κι αν οι πρόγονοί τους είχαν έρθει από διαφορετικά μέρη, αυτό δεν καθόριζε το ποιες είναι.

Η Νάντια κοίταξε τη Λειλά και την προκάλεσε: «Όποιος φτάσει πρώτος στο κιόσκι κερδίζει!»

Τα δύο κορίτσια έτρεξαν γρήγορα προς το αρχαίο κτίσμα στο κέντρο του πάρκου. Ήταν ένα κιόσκι με μια νορμανδική καμάρα που την κάλυπτε ένας ροζ αραβικός θόλος, χαρακτηριστικό δείγμα αραβο-νορμανδικής αρχιτεκτονικής.

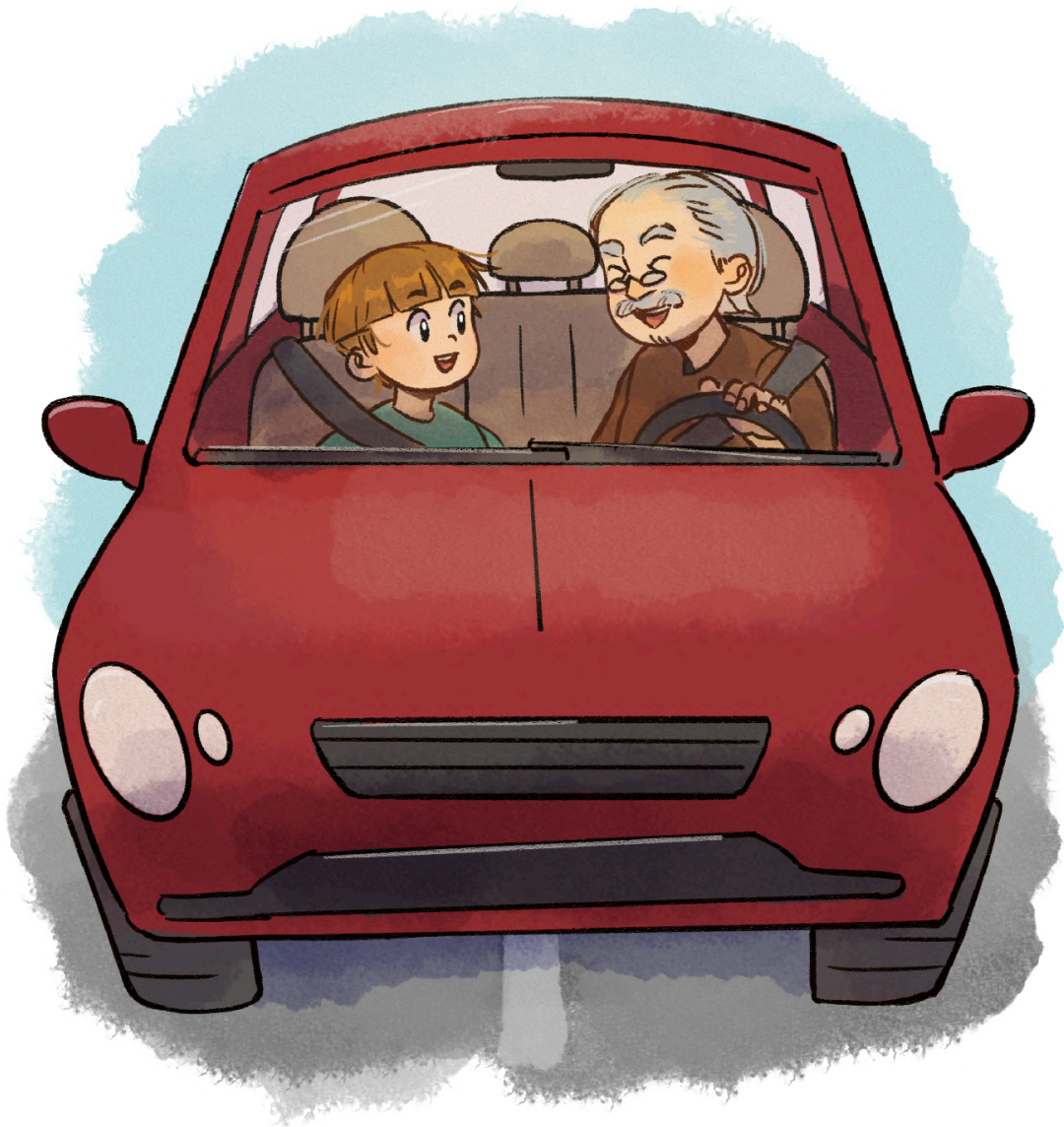
Καθισμένη σε ένα παγκάκι δεν γινόταν να μην σκεφτώ πόσοι άνθρωποι είχαν περάσει από αυτό το νησί στο κέντρο της Μεσογείου, αφήνοντας τα ίχνη τους και αναμειγνύοντας σημάδια από το πέρασμά τους επάνω στα μνημεία μας, τον πολιτισμό και τα γονιδιά μας.

Πόσος πλούτος...

7

'Οποιος ψάχνει, βρίσκει

Marco Zaccari

«Έλα, έλα, παίξε αυτό το παιχνίδι παρκαρίσματος για μένα!» αναφωνεί ο Τζίτζι κοιτώντας τον παππού του που οδηγεί και πλησιάζει το ιστορικό κέντρο με το μικρό του αυτοκίνητο.

«Εντάξει, εντάξει, θα ξανακάνω το μαγικό... απλώς δες... μια στιγμή ακόμα... να, εδώ είναι μια θέση πάρκινγκ για μένα!».

«Μα παππού! Είσαι ένας πραγματικός μάγος! Πάντα βρίσκεις τη θέση αμέσως! Πώς το κάνεις; Θέλω να μάθω κι εγώ!».

«Χεχε» γελάει ο παππούς με την έκπληξη του εγγονού του. «Είναι ένα πολύ αρχαίο μυστικό που μόνο λίγοι, εκλεκτοί γνωρίζουν. Τώρα που το σκέφτομαι, θα έπρεπε να μεγαλώσεις αρκετά πριν σου το μάθω».

Τα μάτια του Τζίτζι πλημμυρίζουν με έναν αθώο ενθουσιασμό.

«Θέλω να κάνω κι εγώ τα μαγικά σου!».

«Εντάξει, υπό έναν όρο». Ο παππούς σβήνει τη μηχανή και κοιτάζει τον εγγονό του σηκώνοντας το ένα φρύδι με μια σοβαρή, αλλά συνάμα χαρούμενη, έκφραση.

«Χρειάζεται κάποια δέσμευση. Για να δούμε λοιπόν... σε αντάλλαγμα θα πρέπει να μου δώσεις ένα από τα παιχνίδια που αγαπάς περισσότερο».

Ο Τζίτζι φαίνεται λίγο λυπημένος και τότε ο παππούς του εξηγεί πως το μυστικό είναι σημαντικό. Αν ο Τζίτζι επιθυμεί να το μάθει, καλό είναι να ανταποδώσει με κάτι εξίσου σημαντικό. Έτσι, το ίδιο κιόλας βράδυ, ο Τζίτζι ψάχνει προσεκτικά σ' ένα μεγάλο κουτί και διαλέγει ένα παλιό παιχνίδι, κάπως ταλαιπωρημένο και φθαρμένο, που όμως το αγαπά πολύ. Θα το δώσει στον παππού του την επόμενη μέρα.

«Λοιπόν, τώρα θέλω να μάθω ποιο είναι το μυστικό σου για να κάνεις μαγικά».

Ο παππούς χαμογελάει, παίρνει το παιχνίδι και λέει με έναν σχεδόν αστείο τόνο «Πολύ καλά. Τώρα είσαι κι εσύ μέρος του κύκλου των λίγων που γνωρίζουν το μυστικό. Πρέπει να ξέρεις ότι... οτιδήποτε σκεφτείς πολύ, πολύ, πολύ έντονα, θα γίνει πραγματικότητα!».

Ο μικρός Τζίτζι συνοφρυώνεται, δείχνει μπερδεμένος κι ο παππούς του σχολιάζει: «Αλήθεια, αυτό ακριβώς κάνω με το παρκάρισμα: το σκέφτομαι πολύ και μπουμ, το βρήκα! Δεν το πιστεύεις; Δοκίμασε το μόνος σου: αύριο για παράδειγμα, σκέψου τη φίλια όλη μέρα και είμαι σίγουρος πως θα βρεις πολλά πράγματα σε σχήμα καρδιάς γύρω σου. Αλλά πρέπει να τη σκεφτείς έντονα και, κυρίως, δεν πρέπει ποτέ να αποκαλύψεις αυτό το αρχαίο μυστικό σε κανέναν, σε παρακαλώ».

Ο παππούς του Τζίτζι φαινόταν να ξέρει πάρα πολλά: πράγματι την επόμενη μέρα ο Τζίτζι βρίσκει πολλές πέτρες και φύλλα σε σχήμα καρδιάς. Δεν μπορεί να το πιστέψει, όσο περισσότερο το σκέφτεται, τόσο περισσότερα βρίσκει: μικρά χαρτάκια, ένα-δύο κομψοί σε σχήμα καρδιάς, ακόμη και ένα περιτύλιγμα καραμέλας. Ο Τζίτζι είναι τόσο ενθουσιασμένος με την εκπληκτική αυτή ανακάλυψη που χώνει όσο το δυνατόν περισσότερα τέτοια αντικείμενα στις τσέπες του μικρού σορτς του για να τα πάρει σπίτι.

Το ίδιο βράδυ ο Τζίτζι, ενώ τακτοποιεί και θαυμάζει τη μοναδική συλλογή που έχει απλώσει στο κρεβάτι, μπαίνει η μητέρα του στο δωμάτιο, τον παρατηρεί για μια στιγμή και έπειτα ρωτάει «Τι τα χρειάζεσαι όλα αυτά τα βότσαλα, τα φύλλα και τα

χαρτιά;».

Ο Τζίτζι δεν μπορεί να συγκρατήσει τον ενθουσιασμό του και τα νέα του ξεφεύγουν.

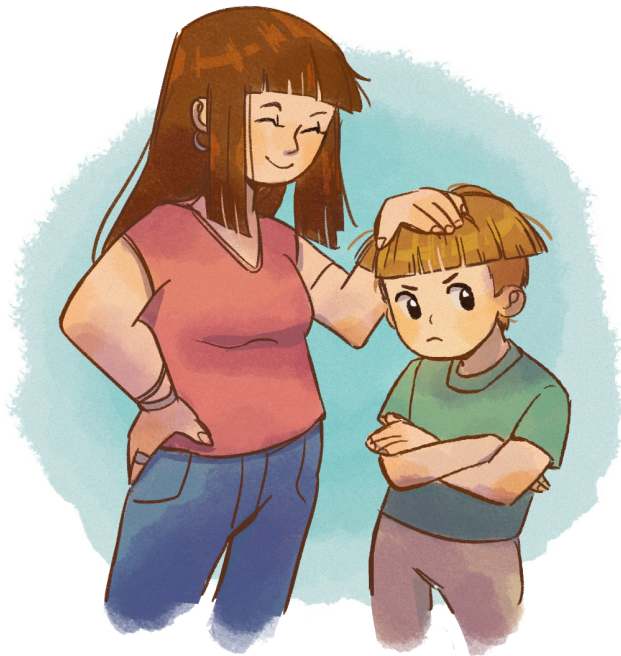
«Μαμά, δεν πρέπει να το πεις σε κανέναν, υποσχέσου μου. Ο παππούς μου έμαθε ότι, αν σκεφτώ κάτι πολύ πολύ, τότε θα το βρω, ακριβώς όπως κάνει εκείνος και με το πάρκινγκ. Βλέπεις πόσα βότσαλα σε σχήμα καρδιάς βρήκα σήμερα; Σημαίνει ότι το σκέφτηκα πολύ!».

Η μητέρα ξεσπά σε ένα βροντερό γέλιο, χαρούμενα και τρυφερά μαζί.

«Ο παππούς σου είναι μεγάλος πλακατζής. Όμως, δεν βλέπεις ότι σε κοροϊδεύει;».

Ο Τζίτζι νιώθει ζαλισμένος, δεν καταλαβαίνει γιατί η μητέρα του είπε αυτό το πράγμα, ενώ τα στοιχεία μπροστά της, προσεκτικά στρωμένα στο κρεβάτι, ήταν τόσο συντριπτικά.

«Βλέπεις, αγάπη μου», εξηγεί η μητέρα του Τζίτζι καθώς του χαϊδεύει το κεφάλι και χαμογελά με κατανόηση, «το μυαλό μας, που είναι μέσα σε αυτό το μικρό κουτάκι, δεν μπορεί να μετρήσει όλες τις πέτρες που υπάρχουν, αλλά σου φανερώνει μόνο αυτές που σε ενδιαφέρουν. Κάποιοι λένε ότι "ο εγκέφαλος δεν είναι στατιστικός", αλλά αυτό είναι κάτι που θα το μάθεις όταν μεγαλώσεις».

Προς το παρόν να ξέρεις ότι είμαστε φτιαγμένοι έτσι. Κοίτα, δοκίμασε κάτι, αύριο σκέψου έντονα ένα χρώμα και ταυτόχρονα προσπάθησε να μετρήσεις όλα τα αντικείμενα που δεν έχουν αυτό το χρώμα. Δοκίμασε το και μετά πες μου».

Κι έτσι την επόμενη μέρα, με τη συμβουλή της μητέρας του, ο Τζίτζι προσπαθεί να σκεφτεί το κίτρινο όσο το δυνατόν περισσότερο, μαζεύοντας λουλουδάκια, χαρτάκια και άλλα μικρά κίτρινα αντικείμενα, αλλά προσπαθεί να μετρήσει προσεκτικά και όλα τα άλλα αντικείμενα που του τραβούν το μάτι.

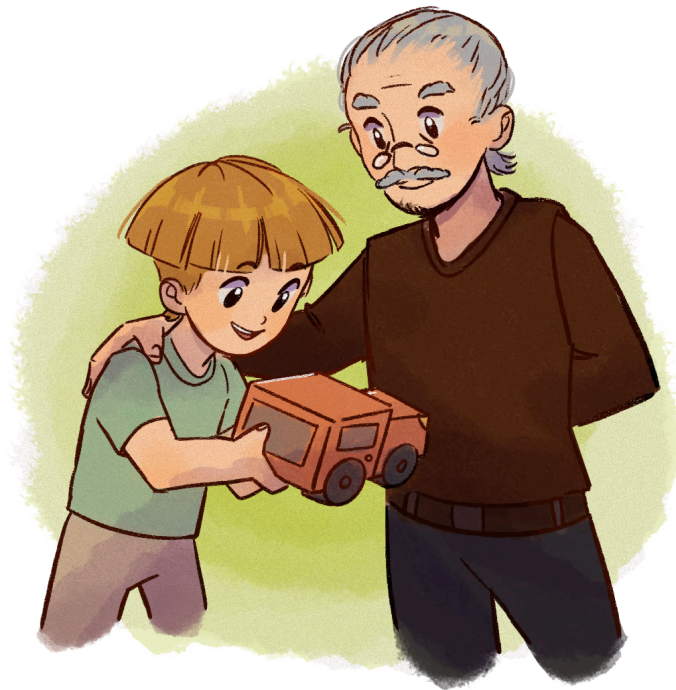
Μόλις φτάνει σπίτι τρέχει αμέσως στη μητέρα του.

«Μαμά, είχες δίκιο! Μάζεψα 47 κίτρινα πράγματα, αλλά είδα τουλάχιστον 200 άλλα χρώματα και μετά σταμάτησα! Μόλις δω τον παππού θα του τα πω!».

Και έτσι ο Τζίτζι, στην επόμενη συνάντησή του με τον παππού, νιώθοντας φανερά εξαπατημένος, τον μαλώνει και του ζητάει πίσω το παιχνίδι του. Ο παππούς γνέφει, χαμογελά και κοιτάζει τον μικρό με τρυφερότητα χωρίς να πει λέξη, μετά πηγαίνει στο διπλανό δωμάτιο και επιστρέφει με ένα πακέτο στο χέρι.

«Αυτό είναι για σένα».

Ο Τζίτζι βγάζει το περιτύλιγμα και τότε συνειδητοποιεί ότι το κουτί περιέχει ένα καινούριο αυτοκινητάκι, πανομοιότυπο με το παλιό δικό του παιχνίδι. Ο παππούς είχε προσέξει ότι το παιχνίδι ήταν σπασμένο και, αφού δεν μπορούσε να το επισκευάσει, βρήκε ένα άλλο σε ένα μικρό μαγαζί του χωριού.

«Η μητέρα σου έχει δίκιο» εξηγεί ο παππούς. «Όλα όσα σου είπε είναι αλήθεια. Στην πραγματικότητα, δεν επινοούμε τίποτα, αλλά περιοριζόμαστε στο να βρίσκουμε μόνο αυτό το οποίο ψάχνουμε».

«Δηλαδή δεν υπάρχει μαγεία παππού;» ρωτάει ο Τζίτζι, χαρούμενος με το νέο παιχνίδι αλλά και απογοητευμένος με την πικρή διαπίστωση.

«Η μαγεία υπάρχει. Και αυτό πρέπει να το πιστέψεις, γιατί η μαγεία βρίσκεται ακριβώς στο να επιλέγουμε αυτό που θέλουμε να βρούμε. Μάθε να ψάχνεις μόνο καλά πράγματα, Τζίτζι».

Τριάντα χρόνια πέρασαν από τότε και σήμερα ο Τζίτζι είναι ενήλικας, έχει μια όμορφη οικογένεια και στον ελεύθερό του χρόνο του είναι ένας εξαιρετικός μανιταροπαραγωγός. Και κάθε φορά που γεμίζει το καλάθι του με μανιτάρια, σκέφτεται με γλυκύτητα και ευγνωμοσύνη τον πλακατζή παππού του.

8

Οι φύλακες της θάλασσας

Sonia Revelo Prieto

Σε ένα μικρό παραθαλάσσιο χωριό της Ισπανίας, ζούσε κάποτε μια νεαρή κοπέλα που την έλεγαν Ιβέτ. Είχε μακριά καστανά μαλλιά, που άφηνε πάντα λυτά, και καστανά μάτια που αντανακλούσαν την ατέλειωτη περιέργειά της. Η Ιβέτ ήταν πολύ τολμηρή και αγαπούσε την φύση και τα ζώα. Κάθε μέρα πήγαινε στην παραλία για να εξερευνήσει και να παίζει ανάμεσα στα βράχια, εκεί που ένιωθε χαρούμενη και ελεύθερη.

Ένα καλοκαίρι, η παραλία είχε γεμίσει τουρίστες. Αν και ήταν συναρπαστικό να βλέπεις τόσο κόσμο μαζεμένο, η Ιβέτ παρατήρησε ότι η παραλία είχε βρωμίσει. Περιτυλίγματα τροφίμων, πλαστικά μπουκάλια και άλλα απορρίμματα ήταν σκορπισμένα στην άμμο. Η παραλία, που κάποτε ήταν όμορφη, τώρα φαινόταν βρώμικη και θλιβερή. Η Ιβέτ ανησυχούσε για την υγεία της θάλασσας και όσων πλασμάτων ζούσαν μέσα της.

Μια μέρα, ενώ μάζεγε κοχύλια στην ακτή, η Ιβέτ πρόσεξε ένα γυαλιστερό κέλυφος αχιβάδας διαφορετικό από τα υπόλοιπα. Μόλις το άγγιξε, ένιωσε μια απαλή δόνηση και, ξαφνικά, το κέλυφος άρχισε να αστράφτει απαλά. Με μεγάλο ενδιαφέρον η Ιβέτ το έφερε πιο κοντά στο αυτί της και άκουσε μια σιγανή φωνή να λέει

«Γεια σου Ιβέτ. Είμαι η Νηρηίδα, ένα αρχαίο θαλάσσιο πνεύμα, προστάτιδα των θαλάσσιων πλασμάτων. Η αποστολή μου είναι να φροντίζω τους ωκεανούς, αλλά με όλη αυτή τη ρύπανση, η δουλειά μου έχει γίνει πολύ δύσκολη. Χρειάζομαι τη βοήθεια ανθρώπων όπως εσύ, ανθρώπων που αγαπούν τη θάλασσα και θέλουν να την προστατέψουν. Πάρε αυτό το μαγικό κέλυφος· θα σου επιτρέψει να επικοινωνείς με θαλάσσια ζώα».

Η Ιβέτ, νιώθοντας ενθουσιασμένη αλλά και λίγο φοβισμένη, απάντησε:

«Γεια σου Νηρηίδα! Θα μπορώ πραγματικά να μιλήσω στα θαλάσσια ζώα τώρα;». Η Νηρηίδα έγνεψε καταφατικά.

«Ναι Ιβέτ. Χρειάζονται τη βοήθειά σου. Η ρύπανση καταστρέφει το σπίτι τους. Έχω δει πλαστικά και άλλα απορρίμματα να εισβάλλουν στον χώρο τους. Θα ήθελες να μας βοηθήσεις να σώσουμε τη θάλασσα;».

Χωρίς δισταγμό, η Ιβέτ δέχτηκε και έτσι ξεκίνησε η απίστευτη περιπέτειά της. Κρέμασε το κοχύλι στον λαιμό και μπήκε στην θάλασσα. Σύντομα βρέθηκε περιτριγυρισμένη από θαλάσσια πλάσματα: ένα χταπόδι με το όνομα Τρίτωνας, μια χελώνα, τη Γαλάτεια, και ένα θαλάσσιο λιοντάρι που ονομαζόταν Ναυτίλος. Ο καθένας είπε στην Ιβέτ για τη ρύπανση που κατέστρεφε τα σπίτια τους.

Ο Τρίτων ήταν ένα σοφό και παιχνιδιάρικο χταπόδι. Εξήγησε στην Ιβέτ ότι οι πλαστικές σακούλες που επιπλέουν στο νερό μοιάζουν με μέδουσες, που είναι τροφή για τον ίδιο και άλλα χταπόδια.

«Οι σακούλες μπλέκονται στα πλοκάμια μου· οι φίλοι μου κι εγώ δεν μπορούμε να ξεχωρίσουμε τη διαφορά μεταξύ αληθινού φαγητού και σκουπιδιών. Και όταν τρώμε τις σακούλες, αρρωσταίνουμε» είπε ο Τρίτων με ανησυχία.

Η Γαλάτεια, η χελώνα με το χρυσό καβούκι και τα φωτεινά μάτια, εξήγησε ότι οι χελώνες παγιδεύονται και τραυματίζονται στα εγκαταλελειμμένα δίχτυα των ψαράδων.

«Θυμάμαι ένα καλοκαίρι όταν ένα δίχτυ με παγίδευσε εντελώς. Ήταν τρομακτικό» είπε η Γαλάτεια. «Πολλές χελώνες δεν είναι τυχερές. Αυτά τα δίχτυα, μαζί με άλλα πλαστικά, μπορεί να κόψουν τα πτερύγιά μας ή να μας δυσκολέψουν στο κολύμπι».

Ο Ναυτίλος, ένα θαλάσσιο λιοντάρι με μεγάλη καρδιά, μίλησε στην Ιβέτ για τα πλαστικά που παγιδεύουν μικρά ψάρια και καταστρέφουν κοραλλιογενείς υφάλους.

«Την πρώτη φορά που είδα ένα κομμάτι πλαστικό πιασμένο σε κοράλλι νόμιζα πως ήταν ένα νέο είδος. Σύντομα συνειδητοποίησα ότι κάτι κακό γινόταν. Τα πλαστικά πνίγουν τα κοράλλια, εμποδίζοντάς τα να αναπτυχθούν και να παρέχουν καταφύγιο σε άλλα θαλάσσια πλάσματα» είπε ο Ναυτίλος.

Αφού άκουσε τις ιστορίες των ζώων, η Ιβέτ αποφάσισε ότι έπρεπε να δράσει αμέσως. Έτσι, μάζεψε τους φίλους και την οικογένειά της. Μαζί σχεδίασαν τον καθαρισμό της παραλίας και μια εκστρατεία ευαισθητοποίησης του κοινού στο χωριό. Πριν ξεκινήσουν τον καθαρισμό, η Ιβέτ και η γιαγιά της Ιζαμπέλ οργάνωσαν ένα μικρό εργαστήριο για τα παιδιά του χωριού. Έδειξαν απλά πειράματα, έβαλαν για παράδειγμα ένα κομμάτι πλαστικό στο νερό για να φανεί πώς επιπλέει και γίνεται επικίνδυνο για τα θαλάσσια ζώα. Πραγματοποίησαν επίσης ένα πείραμα για να δείξουν πώς το πλαστικό διασπάται σε μικροπλαστικά σωματίδια, χρησιμοποιώντας έναν τρίφτη που

μετέτρεψε ένα ολόκληρο παλιό μπουκάλι σε μικρά κομματάκια. Τα παιδιά έμειναν έκπληκτα όταν είδαν κάτι τόσο μικρό να προκαλεί αυτό το κακό.

Κατά τη διάρκεια της εκστρατείας καθαρισμού, η Ιβέτ και οι φίλοι της τοποθέτησαν εδώ κι εκεί πινακίδες σε πολλές γλώσσες ώστε όλοι οι τουρίστες να τις διαβάζουν και να καταλαβαίνουν. Οι πινακίδες έγραφαν «Γίνε κι εσύ φύλακας της θάλασσας! Μάζεψε τα σκουπίδια σου και κάνε το νερό να λάμψει». Η Ιβέτ και οι φίλοι της μίλησαν στους τουρίστες, εξηγώντας τους με ποιες ενέργειες θα μπορούσαν να επηρεάσουν τη θάλασσα και τα πλάσματα της. Δούλεψαν ως ομάδα για να δημιουργήσουν πολύχρωμα πανό τα οποία κρέμασαν στο χωριό, καλώντας τον κόσμο να συμμετάσχει στην αποστολή τους για τον καθαρισμό της παραλίας. Τα πανό έγραφαν «Κάντο για τη θάλασσα, έλα να βοηθήσεις! Με γάντια και σακούλες, την παραλία θα καθαρίσουμε!».

Πριν ξεκινήσει ο καθαρισμός, η Ιβέτ έγραψε ένα τραγούδι που όλοι τραγουδούσαν όσο δούλευαν.

*Μια καθαρή παραλία, τίποτα παραπάνω δεν ζητώ
Εκεί που το νερό συναντά την ακτή
Υπολείμματα πλαστικού δεν παρατώ
Έτσι μοιάζει η θάλασσα φανταστική
Ζωντανά τα ψάρια και τις χελώνες κρατώ
Στα εμπόδια, τα δυο μου χέρια θα 'ναι οι βοηθοί
Τη θάλασσα να λάμψει κάνω και τραγουδώ*

Την ημέρα του καθαρισμού, η Ιβέτ, οι φίλοι της και πολλοί εθελοντές μάζεψαν σωρούς σκουπιδιών από την παραλία. Τα θαλάσσια ζώα παρακολουθούσαν με ευγνωμοσύνη μέσα από το νερό. Ο Τρίτων βοήθησε να εντοπίσουν πλαστικά στα βράχια, η Γαλάτεια επεσήμανε τις πιο γεμάτες με σκουπίδια περιοχές και ο Ναυτίλος ξετρέλανε τα παιδιά με τη χαρούμενη παρουσία του.

Καθώς η Ιβέτ και οι φίλοι της μάζευαν τα σκουπίδια, ο Τρίτων ετοίμασε ένα μικρό κόλπο για να ανεβάσει το κέφι. Κρύφτηκε πίσω από έναν μεγάλο βράχο και, την ώρα που όλοι ήταν συγκεντρωμένοι στο έργο τους, αναδύθηκε ξαφνικά τινάζοντας νερό με τα πλοκάμια του και κάνοντας μούσκεμα την Ιβέτ και τους φίλους της.

«Τρίτων!» φώναξε η Ιβέτ γελώντας, «μας έκανες μούσκεμα!».

Όλοι γελούσαν και προσπαθούσαν να αποφύγουν το νερό καθώς ο Τρίτων κινούνταν γρήγορα από τη μια άκρη στην άλλη.

«Ήθελα απλώς να σας φρεσκάρω και να κάνω τον καθαρισμό πιο διασκεδαστικό!» απάντησε ο Τρίτων με ένα σκανταλιάρικο χαμόγελο, ενώ συνέχιζε να ψεκάζει νερό.

«Λοιπόν, το κατάφερες!» είπε ένα από τα παιδιά, γελώντας και πιτσιλώντας κι εκείνο με νερό τον Τρίτωνα.

Ο αέρας γέμισε χαρούμενα γέλια και όλοι πλημμύρισαν με ενέργεια για να συνεχίσουν τη σημαντική αποστολή τους. Ενώ ο καθαρισμός συνεχιζόταν, εντοπίστηκε μια ιδιαίτερα δύσκολη περιοχή, γεμάτη με δίχτυα ψαρέματος και πλαστικά κολλημένα ανάμεσα στους βράχους. Δούλεψαν σκληρά για να την καθαρίσουν. Κάποια στιγμή, η Ιβέτ ένιωσε να απογοητεύεται από την ποσότητα των σκουπιδιών, αλλά τότε παρατήρησε το κέλυφος της αχιβάδας περασμένο στον λαιμό της να πάλλεται.

Η Νηρηίδα μίλησε σιγανά.

«Γνωρίζεις ότι η Μεσόγειος Θάλασσα έχει περισσότερα από 17.000 διαφορετικά είδη; Χρειάζεται αυτή η τόσο μεγάλη βιοποικιλότητα για να διατηρηθεί η θάλασσα υγιής. Οι επιστήμονες ανακάλυψαν ότι η ύπαρξη πολλών διαφορετικών ειδών βοηθά στη διατήρηση μιας ισορροπίας. Η ρύπανση όμως τα θέτει όλα αυτά σε κίνδυνο. Ακόμα και η παραμικρή ενέργεια μετράει για την προστασία της θάλασσας. Τα πας περίφημα και η θάλασσα σε χρειάζεται».

Με ανανεωμένη ενέργεια και πνεύμα, η Ιβέτ οργάνωσε την ομάδα της και καθάρισε και εκείνη την περιοχή.

Μετά τον καθαρισμό, έδωσαν ομιλία στην κοινότητα για το πώς να μειώσουν τη

χρήση πλαστικών και πώς να ανακυκλώνουν σωστά. Τοποθέτησαν περισσότερες πινακίδες στο χωριό για να υπενθυμίζουν ότι είναι σημαντικό να διατηρούνται οι παραλίες καθαρές και να προστατεύεται η ζωή στη θάλασσα.

Η Ιβέτ διοργάνωσε εκπαιδευτικές ομιλίες ακόμα και για τους τουρίστες στα ξενοδοχεία, αλλά και για τους κατοίκους.

Εκτός από τον καθαρισμό, η Ιβέτ και οι φίλοι της βρήκαν λύσεις στο πρόβλημα της ρύπανσης που θα είχαν μεγαλύτερη διάρκεια. Με την βοήθεια των χωριανών, δημιούργησαν σημεία ανακύκλωσης στην παραλία με κάδους όπου οι τουρίστες μπορούσαν να πετάξουν πλαστικά, μπουκάλια και άλλα απορρίμματα. Πρότειναν στους ψαράδες να χρησιμοποιούν βιοδιασπώμενα δίχτυα, καθώς αυτά διασπώνται στο νερό χωρίς να βλάπτουν τα θαλάσσια ζώα, σε αντίθεση με τα πλαστικά δίχτυα που παγιδεύουν και τραυματίζουν τα πλάσματα.

Με τον καιρό, η παραλία του χωριού έγινε ένα καθαρό και ασφαλές μέρος τόσο για τα ζώα όσο και για τους ανθρώπους. Η Ιβέτ συνέχισε να επισκέπτεται τους θαλάσσιους φίλους της, κρατώντας πάντα μαζί της το μαγικό κέλυφος της αχιβάδας.

Έμαθε πολλά για την βιοποικιλότητα της θάλασσας και την σημασία της υγείας του περιβάλλοντος. Αντικρίζοντας την παραλία καθαρή και τα ζώα χαρούμενα, η Ιβέτ ένιωσε ικανοποιημένη και περήφανη για όσα είχαν, όλοι μαζί, πετύχει. Συνειδητοποίησε ότι η πραγματική μαγεία δεν βρισκόταν στο κοχύλι, αλλά στη δύναμη των ανθρώπων να κάνουν καλές πράξεις. Η Ιβέτ πρότεινε να καθιερωθεί ετησίως «Η Ημέρα της Θάλασσας», ώστε κάθε καλοκαίρι θα οργανώνεται ο καθαρισμός της παραλίας και άλλες εκπαιδευτικές δραστηριότητες που θα υπενθυμίζουν σε όλους την σημασία της φροντίδας της θάλασσας. Με την πάροδο του χρόνου, κι άλλα παραθαλάσσια χωριά αγκάλιασαν αυτήν την πρωτοβουλία, δημιουργώντας έτσι ένα δίκτυο από φύλακες της θάλασσας σε όλες τις ακτές της Μεσογείου.

9

Η Γη που ήταν λυπημένη

María Elena Carra Artero

Πριν πολύ καιρό, σε μια αρχαία ήπειρο γεμάτη μυστήριο, υπήρχε ένα μαγικό μέρος όπου τα θαύματα της επιστήμης έδειχναν τη δύναμή τους μέσα από τα μυστικά της φύσης. Σε εκείνη την ξεχωριστή γωνιά ζούσε μια ομάδα μικρών, λαμπρών ερευνητών, γνωστών σε όλους ως οι Επιστήμονες του Μικρού Αλόγου. Αυτή η ομάδα αχώριστων φίλων είχε κάνει σπίτι τους το εργαστήριο του σχολείου, έναν χώρο όπου δοκιμαστικοί σωλήνες και μικροσκόπια μοιράζονταν την πρωτοκαθεδρία με βιβλία πειραμάτων και γλαστράκια με φυτά. Ωστόσο, αυτό που ξεχώριζε τους μικρούς αυτούς επιστήμονες δεν ήταν μόνο οι γνώσεις τους, αλλά και η αστείρευτη αγάπη τους για την πιο αγαπητή και παλιά τους φίλη, τη Γη.

Η Γη ήταν φίλη τους από πάντα, ακόμα και πριν από όσο παλιά μπορούσαν να θυμηθούν. Ήταν μια γενναιόδωρη φίλη, πάντα χαμογελαστή, που τους προσέφερε τον καθαρό αέρα της που όλοι αποκαλούσαν Ατμόσφαιρα, το γόνιμο έδαφός της όπου τα φυτά μπορούσαν να αναπτυχθούν και να παίζουν, και τις κρυστάλλινες θάλασσές της, ειδικά την όμορφη Μεσόγειο Θάλασσα, που οι Επιστήμονες του Μικρού Αλόγου συνήθιζαν να κολυμπούν και να εξερευνούν. Η ζωή στο εργαστήριο και έξω από τους τοίχους του ήταν πάντα χαρούμενη και γεμάτη περιπέτεια χάρη στη Γη, την προστάτιδα και εμπιστευτική τους φίλη.

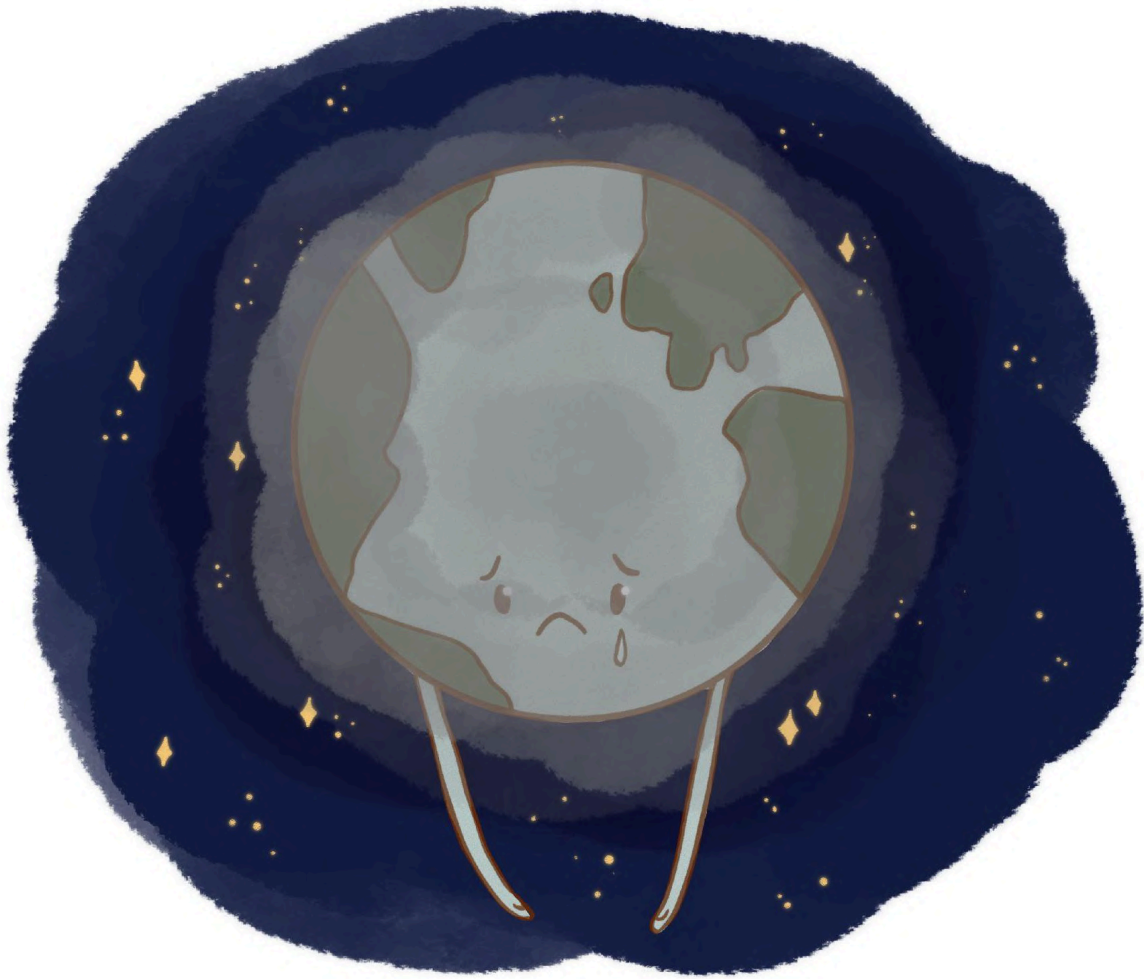
Ωστόσο, μια μέρα, όλα άλλαξαν. Οι Επιστήμονες του Μικρού Αλόγου άρχισαν να παρατηρούν κάτι παράξενο. Η Γη, που πάντα ήταν τόσο χαμογελαστή και ζωντανή, δεν χαμογελούσε πλέον όπως πριν. Υπήρχε κάτι στα μάτια της, μια θολή λάμψη και μια θλίψη που δεν μπορούσαν να κατανοήσουν. Ανήσυχοι, οι επιστήμονες αποφάσισαν να ρίξουν μια πιο προσεκτική ματιά. Φόρεσαν τις μικρές λευκές τους ποδιές, έξυσαν τα μολύβια τους και κάθισαν σε κύκλο για να συζητήσουν όσα έβλεπαν. Η Γη ήταν λυπημένη, και αυτό γέμισε τις καρδιές των Επιστημόνων του Μικρού Αλόγου με ανησυχία.

Αποφασισμένοι να βοηθήσουν τη φίλη τους, οι μικροί επιστήμονες αποφάσισαν ότι ο καλύτερος τρόπος για να κατανοήσουν τι συνέβαινε στη Γη ήταν να τη ρωτήσουν άμεσα. Πολύ ευγενικά την πλησίασαν και, με τη ζεστασιά που μόνο οι αληθινοί φίλοι μπορούν να προσφέρουν, της είπαν:

«Φίλη Γη, θέλεις να μας πεις τι σου συμβαίνει;»

Η Γη, που μέχρι τότε κρατούσε βουβό τον πόνο της, άφησε έναν βαθύ αναστεναγμό. Φάνηκε ανακουφισμένη που οι φίλοι της είχαν παρατηρήσει τη θλίψη της, αλλά και καταβεβλημένη από το μέγεθος της δυσφορίας της.

«Είμαι πολύ λυπημένη επειδή είμαι άρρωστη», εξομολογήθηκε η Γη, με μια φωνή που φάνηκε να έρχεται από τα βάθη της ύπαρξής της. «Υπάρχει πάρα πολύς καπνός παντού και αναπνέω με δυσκολία.»

Τα λόγια της Γης άφησαν τους Επιστήμονες του Μικρού Αλόγου τελείως σαστισμένους. Για μερικές στιγμές, όλα ήταν σιωπηλά, μια βαριά σιωπή που μπορούσε μόνο να σπάσει από το θρόισμα ενός φύλλου ή από το θρόισμα του ανέμου. Οι μικροί επιστήμονες κοίταξαν γύρω τους με καινούρια ματιά, προσπαθώντας να κατανοήσουν τη σοβαρότητα της κατάστασης. Τότε ήταν που συνειδητοποίησαν ότι ο αέρας, που κάποτε ήταν καθαρός, είχε γίνει γκριζός και αδιαφανής, ότι η θάλασσα είχε χάσει τη χαρακτηριστική της λάμψη και ότι ο ήλιος, που πάντα έλαμπε, τώρα μετά βίας φαινόταν μέσα από ένα παχύ στρώμα καπνού. Ακόμα και το ουράνιο τόξο, που είχε φωτίσει τον ουρανό τόσες φορές μετά τη βροχή, έμοιαζε να έχει ξεθωριάσει, σαν να του είχε κλέψει τα χρώματα ο καταραμένος καπνός.

Τώρα καταλάβαιναν γιατί η φίλη τους η Γη ήταν τόσο λυπημένη. Αλλά το να γνωρίζουν δεν ήταν αρκετό. Οι Επιστήμονες του Μικρού Αλόγου ήξεραν ότι έπρεπε να κάνουν κάτι γι' αυτό. Δεν μπορούσαν να μείνουν αμέτοχοι ενώ η φίλη τους υπέφερε. Έπρεπε να βρουν την πηγή αυτού του καπνού και να βρουν μια λύση. Έτσι, αποφασισμένοι να δράσουν, πήραν τους μεγεθυντικούς φακούς τους, τα μικροσκόπια, τα κιάλια τους και όλα τα όργανα του εργαστηρίου που θα μπορούσαν να χρειαστούν. Χωρίστηκαν σε ομάδες, η καθεμία με μια συγκεκριμένη αποστολή, και

κατευθύνθηκαν σε διαφορετικές περιοχές: πολυσύχναστες πόλεις, μικρές πόλεις και ήσυχες ακτές.

Η Έλενα, μια από τις πιο παρατηρητικές της ομάδας, ξεκίνησε την έρευνά της στις πόλεις. Με τα κιάλια στο χέρι, παρατήρησε πώς ο γκρίζος καπνός έβγαινε από τα αυτοκίνητα και τις μοτοσικλέτες που κυκλοφορούσαν ακούραστα στους δρόμους. Αυτός ο καπνός, σκέφτηκε, ήταν σαν ένα δηλητήριο που απλωνόταν στον αέρα, λερώνοντας τα πάντα στο πέρασμά του. Σημείωσε προσεκτικά τις παρατηρήσεις της και αποφάσισε ότι έπρεπε να συνεχίσει την έρευνά της αλλού.

Εν τω μεταξύ, η Μία, μια άλλη από τις επιστήμονες, έστρεψε την προσοχή της στα μεγάλα εργοστάσια που βρίσκονταν στα περίχωρα των πόλεων. Αυτά τα εργοστάσια, που παρήγαγαν τα πάντα, από τρόφιμα μέχρι ρούχα και παιχνίδια, ήταν επίσης πηγές αυτού του γκρίζου καπνού. Η Μία παρατήρησε πώς τεράστιες στήλες καπνού έβγαιναν από τις καμινάδες, σκοτεινιάζοντας τον ουρανό και μολύνοντας τον αέρα που ανέπνεαν όλοι. Καταλάβαινε ότι αυτά τα εργοστάσια ήταν απαραίτητα για την καθημερινή ζωή, αλλά συνειδητοποιούσε επίσης ότι η λειτουργία τους συνέβαλε στη δυσφορία της φίλης της, της Γης.

Η Σοφία, από την πλευρά της, αποφάσισε να ερευνήσει τους σταθμούς ενέργειας, εκείνους τους χώρους όπου παράγεται η ενέργεια που κάνει τα φώτα, τις συσκευές και πολλά άλλα πράγματα να λειτουργούν. Με τον μεγεθυντικό φακό της στο χέρι, παρατήρησε πώς αυτοί οι σταθμοί εξέπεμπαν μεγάλες ποσότητες καπνού καθώς παρήγαγαν ηλεκτρισμό. Ήταν προφανές ότι αυτός ο καπνός έκανε επίσης τη Γη να αρρωσταίνει, και η Σοφία ένιωσε πιο αποφασισμένη από ποτέ να βρει μια λύση.

Τέλος, η Αλίσια, η πιο περίεργη της ομάδας, αποφάσισε να εστιάσει στη Μεσόγειο Θάλασσα, εκείνη τη θάλασσα που τόσο αγαπούσαν. Αναλύοντας το νερό με το μικροσκόπιό της, ανακάλυψε κάτι ανησυχητικό: ο γκρίζος καπνός που κάλυπτε την Ατμόσφαιρα προκαλούσε αύξηση της θερμοκρασίας του αέρα, η οποία με τη σειρά της θέρμαινε τη θάλασσα. Αυτό οδηγούσε στο να διαφεύγει από το νερό μια ζωτική ουσία, το οξυγόνο, αφήνοντας τα ψάρια χωρίς αρκετό αέρα για να αναπνεύσουν. Τα ψάρια, που άλλοτε κολυπούσαν χαρούμενα και γεμάτα ζωή, τώρα έμοιαζαν άρρωστα και αδύναμα.

Η Σοφία ήξερε ότι αν δεν γινόταν κάτι σύντομα, όχι μόνο η Γη, αλλά και οι κάτοικοί της, θα βρισκόταν σε μεγάλο κίνδυνο.

Με όλες αυτές τις πληροφορίες που είχαν συλλέξει, οι Επιστήμονες του Μικρού Αλόγου επέστρεψαν στο εργαστήριό τους. Εκεί, ξανασυναντήθηκαν με τη Γη για να μοιραστούν τις ανακαλύψεις τους. Η κατάσταση ήταν σοβαρή, αλλά τώρα που ήξεραν την πηγή του προβλήματος, ήξεραν ότι έπρεπε να βρουν λύση.

Όμως, δεν μπορούσαν να το κάνουν μόνοι τους. Χρειαζόταν τη σοφία εκείνων που υπήρχαν από την αρχή του χρόνου: της μυστηριώδους Σελήνης και του παντοδύναμου Ήλιου.

«Τι συμβαίνει, Γη;» ρώτησαν η Σελήνη και ο Ήλιος με μια φωνή, όταν οι Επιστήμονες του Μικρού Αλόγου τους είπαν τι είχε συμβεί.

«Είμαι άρρωστη και πολύ λυπημένη,» απάντησε η Γη, «επειδή τα εργοστάσια και τα οχήματα παράγουν τόσο πολύ καπνό που δεν μπορώ να αναπνεύσω.» Οι Επιστήμονες του Μικρού Αλόγου έκαναν ό,τι μπορούσαν για να με βοηθήσουν, αλλά δεν ξέρουμε πώς να σταματήσουμε αυτόν τον καπνό χωρίς να κλείσουμε τα εργοστάσια και να σταματήσουμε τα οχήματα.

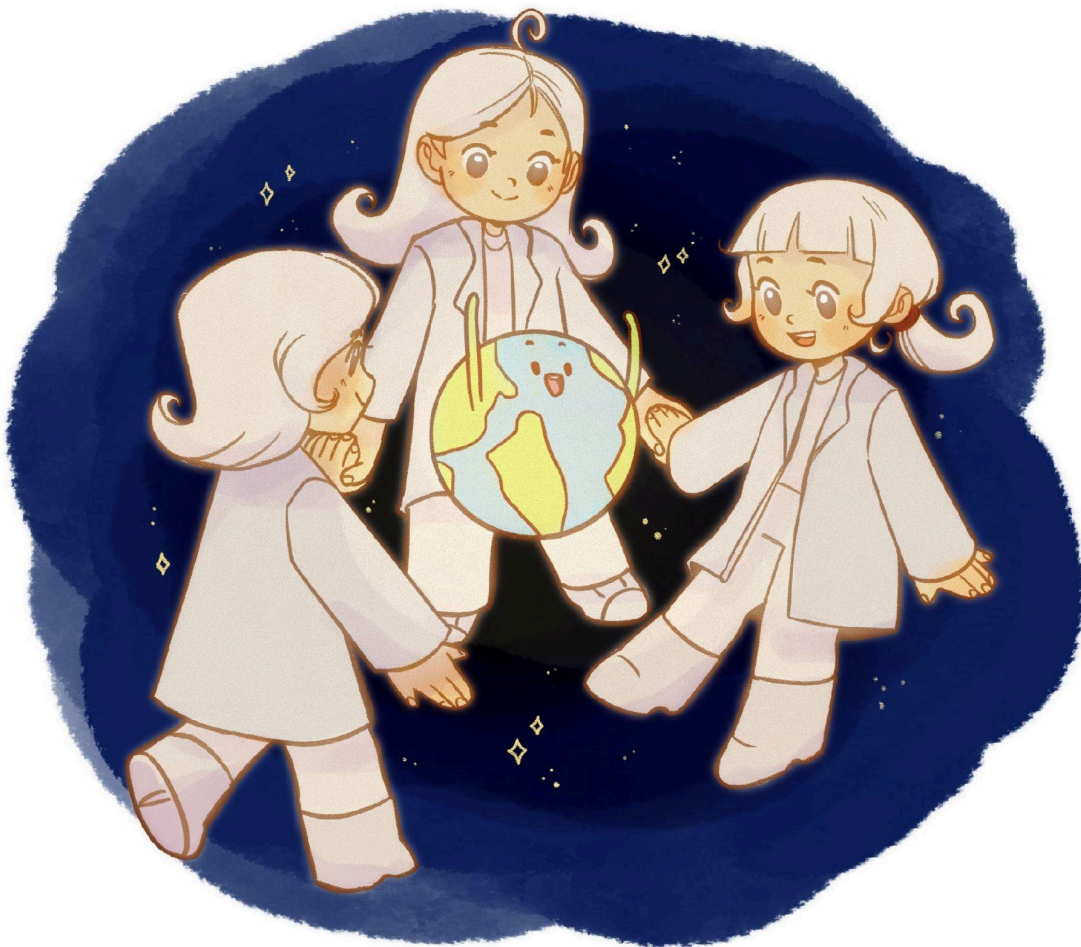
Η Σελήνη, πάντα στοχαστική, και ο Ήλιος, με την ανεξάντλητη ενέργειά του, σκέφτηκαν βαθιά το πρόβλημα. Το να κλείσουν τα εργοστάσια και να σταματήσουν τα οχήματα φαινόταν μια άμεση λύση, αλλά καταλάβαιναν και τις συνέπειες που θα είχε αυτό. Η καθημερινή ζωή θα επηρεαζόταν: χωρίς εργοστάσια δεν θα υπήρχε παραγωγή τροφίμων, ρούχων ή ηλεκτρικής ενέργειας. Πώς θα μπορούσαν οι άνθρωποι να ζήσουν χωρίς αυτά τα απαραίτητα πράγματα;

Η Σελήνη, με το ήρεμο φως της, σκέφτηκε να προσπαθήσει να τροφοδοτήσει τα

εργοστάσια με τη δική της ενέργεια, έτσι ώστε να μην χρειάζεται να καίνε κάρβουνο και να μην παράγουν καπνό. Με όλη της τη συγκέντρωση, έστειλε την ενέργειά της προς τα εργοστάσια, προσπαθώντας να τα κάνει να λειτουργήσουν χωρίς να εκπέμπουν καπνό. Όμως, όσο κι αν προσπάθησε, το απαλό φως της δεν ήταν αρκετό για να δημιουργήσει την απαραίτητη ενέργεια.

Τότε, οι Επιστήμονες του Μικρού Αλόγου στράφηκαν στον Ήλιο, ζητώντας του να χρησιμοποιήσει το δυνατό του φως για να δοκιμάσει το ίδιο. Ο Ήλιος, πάντα πρόθυμος να βοηθήσει, συγκέντρωσε όλη του την ενέργεια στα εργοστάσια. Με το έντονο φως του και την τεράστια ενέργειά του, κατάφερε να διατηρήσει τα εργοστάσια σε λειτουργία χωρίς να παράγουν τον γκρίζο καπνό που προκαλούσε τόση ζημιά στη Γη.

Τα κατάφερε! Η ενέργεια του Ήλιου, καθαρή και ανανεώσιμη, αντικατέστησε τις πηγές ενέργειας που προηγουμένως παρήγαγαν καπνό. Τα εργοστάσια άρχισαν να λειτουργούν καθαρά και σιγά σιγά ο ουρανός άρχισε να καθαρίζει. Ο γκρίζος ουρανός έγινε ξανά μπλε, η θάλασσα ξαναβρήκε τη λάμψη της και το ουράνιο τόξο, που είχε προηγουμένως εξαφανιστεί, ξαναεμφανίστηκε με τα ζωντανά του χρώματα.

Χάρη στους Επιστήμονες του Μικρού Αλόγου και την ακούραστη αναζήτησή τους για λύση, η Γη χαμογέλασε ξανά. Ο κόσμος βρήκε την ισορροπία του και όλοι, από τα μικρότερα πλάσματα μέχρι τους ανθρώπους, μπορούσαν να ζήσουν σε έναν καθαρό και υγιή πλανήτη. Οι Επιστήμονες του Μικρού Αλόγου απέδειξαν ότι με περιέργεια, αφοσίωση και αγάπη για τη Γη, κάθε πρόβλημα, όσο μεγάλο κι αν είναι, μπορεί να λυθεί.

Και έτσι, ο πλανήτης συνέχισε να περιστρέφεται κάτω από τον μπλε ουρανό, γνωρίζοντας ότι ήταν σε καλά χέρια.

10

Η αφύπνιση της Ειρήνης

Sara García de Pablo

Μπιπ! Μπιπ! Μπιπ!

Το ξυπνητήρι χτύπησε δίπλα στο αυτί της Ειρήνης. «Καταραμένο πράγμα! Ποιος εφήυρε τέτοιο όργανο βασανιστηρίων;» Ψαχούλεψε στο κομοδίνο μέχρι που κατάφερε να το σταματήσει. Πάντα ξυπνούσε κατσούφα εξαιτίας αυτού του δυσάρεστου ήχου, που την είχε τραβήξει ανελέητα από την αγκαλιά του Μορφέα.

Πετάχτηκε από το κρεβάτι και άρχισε να ντύνεται. Σήμερα ξεκινούσαν οι διακοπές της μητέρας της, και παρόλο που ακόμα ήταν κατσουφιασμένη από το άγριο ξύπνημα, ο ενθουσιασμός του ταξιδιού στην Αθήνα άλλαξε γρήγορα τη διάθεσή της. Δεν της πήρε πολύ να ετοιμαστεί και βγήκε από το σπίτι με το σακίδιο στον ώμο, ακολουθούμενη από τη μητέρα της που της παρέδωσε το ξυπνητήρι με ένα εύλωτο βλέμμα. Ακόμα και στις διακοπές, δεν μπορούσε να το ξεφορτωθεί!

«Μη με κοιτάζεις έτσι! Θα πρέπει να ξυπνάμε πολύ νωρίς αν δεν θέλουμε να πεθάνουμε από τη ζέστη».

«Αν είχα κινητό τηλέφωνο, δεν θα χρειαζόταν να το κουβαλάω».

«Θα έχεις όταν μεγαλώσεις. Βάλ' το στο σακίδιο σου και μην ξεχάσεις να το βγάλεις όταν περάσουμε από τον έλεγχο ασφαλείας στο αεροδρόμιο».

Πριν καλά-καλά το καταλάβει, απολάμβαναν νόστιμο φαγητό σε ένα εστιατόριο στους πρόποδες της Ακρόπολης και θα παρακολουθούσαν την αλλαγή της φρουράς στη Βουλή. Μετά από λίγο, δεν άντεχε τη ζέστη, πήγε να καθίσει στη σκιά της Πλατείας Συντάγματος. Όταν πλησίασε το σιντριβάνι, έχασε την ισορροπία της και έπεσε στο νερό με το κεφάλι.

Ξαφνικά συνήλθε και βγήκε τσαλαβουτώντας στο ρυάκι. «Περίμενε ένα λεπτό, ρυάκι;» Καθώς έβηγε από το νερό που είχε καταπιεί, κοίταξε γύρω της και έμεινε άφωνη. Όλα είχαν αλλάξει! Τα ψηλά κτίρια είχαν εξαφανιστεί, όπως και το σιντριβάνι και η ίδια η Βουλή. Γύρω της απλωνόταν ένα φυσικό τοπίο, με ένα ποτάμι να το διασχίζει, περιτριγυρισμένο από δέντρα. Ένα αγόρι με κοντό χιτώνα έτρεχε προς το μέρος της.

«Είσαι καλά;» είπε, βοηθώντας την να βγει από το νερό.

«Ναι, καλά... νομίζω.»

«Τα ρούχα σου είναι μουσκεμένα. Πού μένεις; Θα σε συνοδεύσω στο σπίτι.»

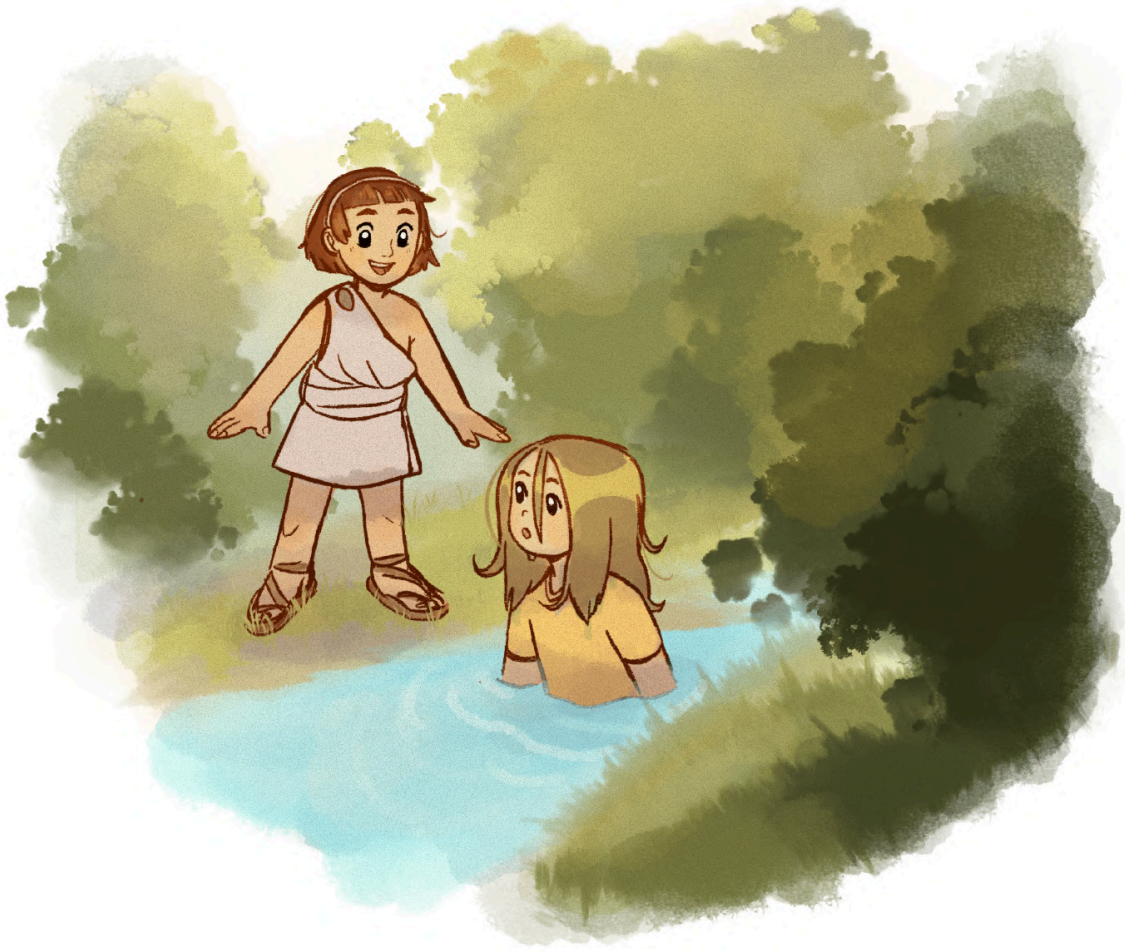
«Εγώ... δεν ξέρω πού μένω.» βλέποντας το απορημένο βλέμμα του νεαρού, διόρθωσε. «Απλά δεν είμαι από εδώ και χάθηκα.»

«Το βλέπω. Τα ρούχα σου είναι πολύ παράξενα. Ευτυχώς, η Ακαδημία του θείου μου δεν είναι μακριά. Μπορείς να μείνεις τη νύχτα και αύριο θα ψάξουμε για την οικογένειά σου.»

«Δεν θα θυμώσει ο θείος σου;»

«Με τίποτα! Ο θείος μου, ο Αριστοκλής, φιλοξενεί πολλούς μαθητές στην Ακαδημία του. Ένας παραπάνω δεν θα γίνει καν αντιληπτός.»

«Παρεμπιπτόντως, με λένε Σπεύσιππο.»

«Εγώ είμαι η Ειρήνη.»

Χωρίς καθυστέρηση, την πήρε και την οδήγησε μέσα από το δάσος προς την Ακαδημία, που ήταν ένα σύνολο κτιρίων αφιερωμένων σε διάφορα πράγματα. Στην είσοδο υπήρχε μια επιγραφή που έλεγε: «Μηδείς αγεωμέτητος εισίτω – κανείς δεν μπαίνει εδώ εάν δεν ξέρει γεωμετρία». Ο νέος της φίλος τής έδειχνε περήφανα τον χώρο. «Αυτή είναι η βιβλιοθήκη και αυτή είναι η τραπεζαρία· βλέπεις την κουζίνα δίπλα»; Την πήγε στους κοιτώνες και τής δάνεισε μερικά στεγνά ρούχα. Της πήρε λίγο χρόνο να φορέσει το ιμάτιο, όπως το είχε ονομάσει ο Σπεύσιππος, αλλά όταν βγήκε, η Ειρήνη έμοιαζε με μία από τις μαθήτριες.

Έκαναν πολλές μικροδουλειές γύρω από την Ακαδημία και πριν κοιμηθούν, γέμισαν ξανά μερικά δοχεία σε μια γωνιά των κοιτώνων. Παρόλο που βρισκόταν σε ένα παράξενο μέρος, η Ειρήνη αποκοιμήθηκε σχεδόν αμέσως, ευχόμενη ότι όταν ξυπνούσε όλα θα αποδεικνυόταν ένα όνειρο.

Ένας εκκωφαντικός θόρυβος την ξύπνησε απότομα. Το ξυπνητήρι ηχούσε ασταμάτητα όπως κάθε μέρα. «Καταραμένο ξυπνητήρι! Ποτέ δεν μπορώ να σε ξεφορτωθώ!» φώναζε θυμωμένα. Οι σιγανές εξαγριωμένες φωνές που άκουσε γύρω

της έκαναν τα μάτια της να ανοίξουν διάπλατα· ήταν ακόμα στην Ακαδημία! Φανερά κοκκινισμένη, μαζεύτηκε και τράβηξε τις κουβέρτες της κλίνης¹ πάνω από τη μύτη της. Όλοι γύρω της ξέσπασαν σε γέλια και μετά συνέχισαν τη δουλειά τους σαν να μην είχε συμβεί τίποτα.

«Έλα, Ειρήνη! Πρέπει να σηκωθούμε, αλλιώς δεν θα προλάβουμε το πρωινό». Ο Σπεύσιππος, που έμοιαζε γεμάτος ενέργεια το πρωί, τη βοήθησε να διπλώσει την κουβέρτα. «Παρεμπιπτόντως, τι ήταν αυτό που είπες νωρίτερα; Κάτι για ένα "ξύπνιο τυρί";»

«Εννοούσα το ξυπνητήρι,» είπε, δείχνοντας το δοχείο στη γωνία. «Αν και δεν έχω ξαναδεί κάτι σαν αυτό.»

«Είναι εφεύρεση του θείου μου! Τι αστείο όνομα του έδωσες! Είναι φυσικό να μην το έχεις ξαναδεί. Έλα, θα σου το δείξω.»

Η Ειρήνη πλησίασε τον πύργο των δοχείων με περιέργεια.

«Κοίτα, αυτή εδώ επάνω είναι μια κλεψύδρα, χρησιμοποιείται για τη μέτρηση του χρόνου, βλέπεις τις χαρακιές; Χρησιμοποιεί νερό που ρέει μέσα από αυτήν την άλλη τρύπα. Έτσι ξέρουμε πόσο διαρκούν τα μαθήματα και πόσο ελεύθερο χρόνο έχουμε για να ξεκουραστούμε. Είναι ένα πολύ πρακτικό σύστημα.»

¹ Η κλίνη (από το ελληνικό κλίνη, και στον πληθυντικό κλιναί) είναι ένας αρχαίος τύπος επίπλου, ένα είδος ντιβάνι ή καναπέ που χρησιμοποιούνταν από τους αρχαίους Έλληνες και αργότερα από τους Ετρούσκους και τους Ρωμαίους κατά τη διάρκεια των συμποσίων τους ή των αντίστοιχων της ρωμαϊκής κοινωνίας, των conivnia.

«Ναι, ακούγεται χρήσιμο. Δεν ήταν όμως οι σταγόνες του νερού που με ξύπνησαν, ήταν αυτός ο τρομερός θόρυβος. Πώς κάνει αυτόν τον ήχο»;

«Μα με τα δύο δοχεία που έχει από κάτω. Όταν το δεύτερο γεμίσει με νερό, επειδή είναι σφραγισμένο, ο αέρας μέσα δεν μπορεί να διαφύγει και μετακινείται προς το τρίτο δοχείο κάτω. Τότε, ο αέρας βγαίνει μέσα από αυτό το μικρό πήλινο αγγείο που έχει μια μικρή τρύπα στην κορυφή, που δημιουργεί αυτόν τον ήχο. Είναι σαν σφυρίχτρα». Η Ειρήνη τον κοίταξε με το στόμα ανοιχτό, κοιτάζοντας τον πύργο των αγγείων με δυσπιστία. «Επειδή κάνει πολύ θόρυβο, ξυπνάμε αμέσως. Έτσι δεν χάνουμε χρόνο. Παρεμπιπτόντως, μιλώντας για χρόνο, αν δεν βιαστούμε θα αργήσουμε στο μάθημα και ο θεός μου θα με μαλώσει, είναι ο δάσκαλος».

Αφού άρπαξαν γρήγορα ένα κομμάτι ψωμί με ξερά σύκα και λίγο νερωμένο κρασί, κατευθύνθηκαν προς ένα ξέφωτο στο δάσος του Ακάδημου όπου ο δάσκαλος τους περίμενε, καθισμένος σε ένα πέτρινο παγκάκι, περιτριγυρισμένος από μαθητές. Η ατμόσφαιρα ήταν ήρεμη, ανάμεσα στις ελιές και το θρόισμα του ποταμού Κηφισού.

Το μάθημα ξεκίνησε με ένα διάλογο για τη φύση και το αγαθό, θέματα που ο δάσκαλος θεωρούσε θεμελιώδη για μια ολοκληρωμένη ζωή. Οι μαθητές άκουγαν προσεκτικά, παρεμβαίνοντας με ερωτήσεις και σχόλια. Τους καθοδηγούσε υπομονετικά, χρησιμοποιώντας τη Σωκρατική μέθοδο για να τους βοηθήσει να σκεφτούν.

Μετά από λίγες ώρες χαλαρής συζήτησης, σηκώθηκαν ευδιάθετοι και χωρίστηκαν σε ομάδες. Μερικοί μαθητές προετοιμάστηκαν για ένα σύντομο τρέξιμο, ενώ άλλοι έκαναν διατάσεις και προθέρμανση πριν συμμετάσχουν σε έναν αγώνα πάλης. Οι δραστηριότητες συνοδεύονταν από γέλια και φωνές ενθάρρυνσης, δημιουργώντας μια ζωντανή ατμόσφαιρα. Η Ειρήνη δεν μπορούσε να αποφασίσει σε τι να συμμετάσχει, οπότε έμεινε λίγο πίσω. «Η άσκηση όχι μόνο ενδυναμώνει το σώμα, αλλά διδάσκει επίσης τη σημασία της πειθαρχίας και της προσπάθειας. Ένα δυνατό και υγιές σώμα συμβάλλει σε ένα καθαρό και ικανό μυαλό.» Ο δάσκαλος είχε πλησιάσει και την ενθάρρυνε να συμμετάσχει στους φιλικούς αγώνες με ένα χαμόγελο.

«Πλάτωνα, σταμάτα να φιλοσοφείς και έλα στην πάλη, είμαστε μονός αριθμός!»

«Έρχομαι, Αριστοτέλη!» φώναξε, σηκώνοντας το χέρι προς τον μαθητή του. «Μπορείς να είσαι ο διαιτητής μας αν θέλεις,» είπε με ήρεμη φωνή, απευθυνόμενος στην Ειρήνη που τους κοιτούσε. Ήταν σίγουρη ότι είχε ξανακούσει αυτά τα ονόματα, αλλά δεν μπορούσε να θυμηθεί πού.

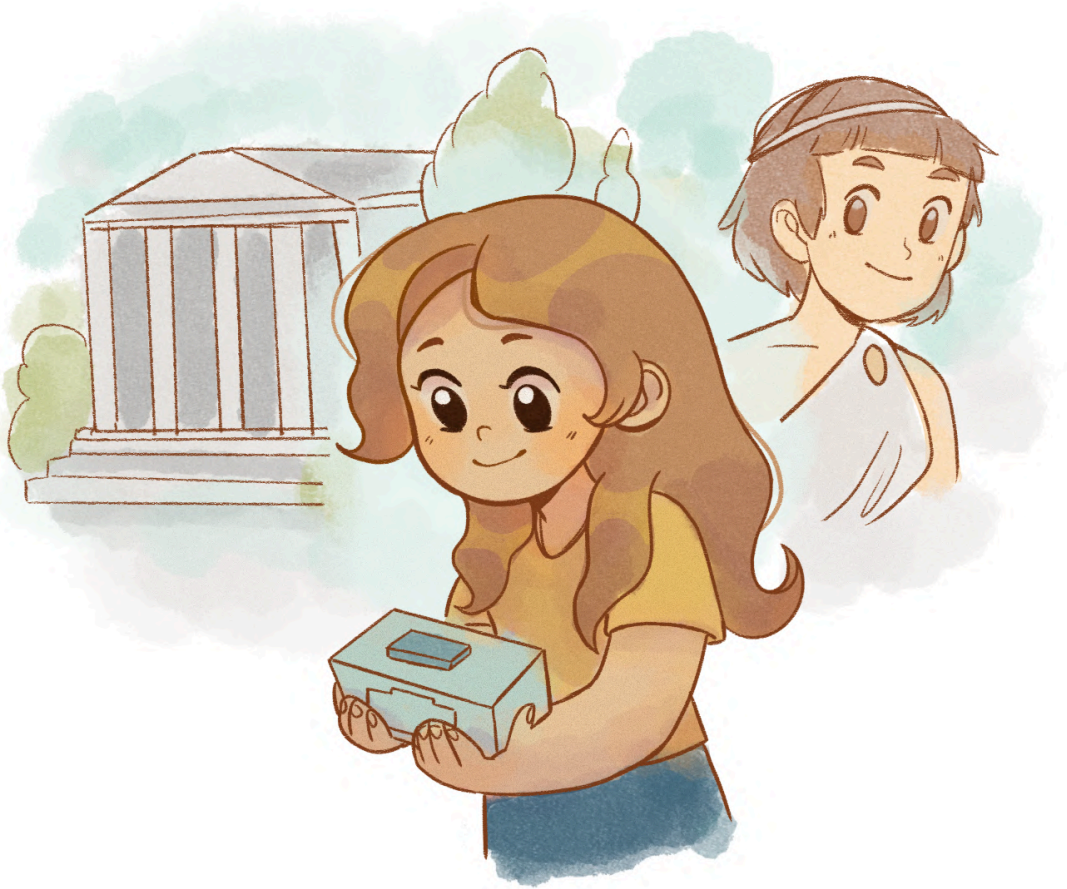
Ευτυχώς, δεν την κάλεσαν να παλέψει μαζί τους, τι μύες, αυτή ήταν καλή φυσική κατάσταση! Πέρασε ευχάριστα ως διαιτητής στους αγώνες και μετά από λίγο διάστημα άσκησης, η κλεψύδρα σήμανε ότι ήταν ώρα για μεσημεριανό διάλειμμα. Ο Σπεύσιππος κάθισε δίπλα της και μοιράστηκε μαζί της μερικές ελιές - πόσο νόστιμες ήταν! Ωστόσο, καθώς δεν ήταν συνηθισμένη να τις τρώει με κουκούτσι, πνίγηκε.

Άρχισε να βήχει προσπαθώντας να αναπνεύσει, αλλά δεν τα κατάφερε. Πνιγόταν! Απεγνωσμένα, άρχισε να κουνάει τα χέρια της στον αέρα μέχρι που ένιωσε κάποιον να την πιάνει από το χέρι και να την τραβάει πίσω. Επιτέλους, κατάφερε να βγάλει το κουκούτσι από το λαιμό της, που έπεσε ανάμεσα στα πόδια της μητέρας της

πάνω στο λιθόστρωτο.

Ήταν μουσκεμένη από τη μέση και πάνω, έχοντας πέσει στο σιντριβάνι, αλλά ήταν χαρούμενη που επέστρεψε στη σύγχρονη Αθήνα.

Πάντα θα αναρωτιόταν αν η μικρή της περιπέτεια είχε πραγματικά συμβεί. Ωστόσο, από τότε, δεν ξυπνούσε πια με κακή διάθεση, γιατί ο ήχος του ξυπνητηριού της θύμιζε την περιπέτεια που είχε με τον φίλο της Σπεύσιππο στην Ακαδημία του Πλάτωνα.

11

Το μυστικό της ελιάς

Dursaliye Şahan

Το νεαρό σπουργίτι χοροπηδούσε χαρούμενα πάνω στα χοντρά, φυλλωμένα κλαδιά όταν ξαφνικά ήρθε πρόσωπο με πρόσωπο με έναν κότσυφα.

«Ποιος είσαι;» ρώτησε το σπουργίτι.

Ο κότσυφας ένιωθε κουρασμένος, όμως χρειαζόταν λίγη κουβέντα, και έτσι κοντοστάθηκε.

«Σε κάποιες χώρες μας αποκαλούν μαύρα κοτόπουλα» απάντησε.

«Όπως τα κοτόπουλα στις φάρμες; Μα αυτά είναι τόσο μεγάλα! Εσύ είσαι μικροσκοπικός» παρατήρησε το σπουργίτι.

«Αυτό ακριβώς ετοιμαζόμουν να πω. Συνήθως μας ονομάζουν κοινώς κοτσύφια, αλλά έχουμε κι άλλα ονόματα. Για παράδειγμα, όσοι έχουν ένα σχήμα από λευκό μισοφέγγαρο τρίχωμα στο στήθος λέγονται χιονοκότσυφες, τα μουντά καφετιά κοτσύφια με την κοκκινωπή ουρά και το μακρύ ράμφος λέγονται πυρροκότσυφες, ενώ σε κάποιες περιοχές μας αποκαλούν μαυροπούλια».

«Ωστε έτσι ε; Λοιπόν, χαίρομαι που σε γνωρίζω, πουλί με τα πολλά ονόματα».

«Χαρά δική μου» είπε ο κότσυφας χαμογελώντας.

«Μπορώ να ρωτήσω τι κάνεις εδώ;» ρώτησε το σπουργίτι με περιέργεια.

«Έψαχνα ένα καλό δέντρο όπου θα μπορούσα να φτιάξω μια νέα φωλιά και να βρω καλούς γείτονες».

Το νεαρό σπουργίτι σκέφτηκε για μια στιγμή.

«Μα γιατί θέλεις να φτιάξεις τη φωλιά σου εδώ; Η μαμά μου μού είπε ότι υπάρχει ένα όμορφο δάσος λίγο πιο πέρα. Θα μπορούσες να βρεις κάθε είδους γείτονες εκεί».

Ο κότσυφας έγνεψε καταφατικά και έγειρε το κίτρινο ράμφος του προς τα εμπρός.

«Επειδή...», απάντησε, «επειδή αυτό το μέρος είναι πολύ κοντά σε εκείνα τα ελαιόδεντρα εκεί κάτω. Εμείς τα κοτσύφια αγαπάμε τις ελιές».

Το σπουργίτι φούσκωσε τα φτερά του ξαφνιασμένο.

«Αυτό δεν είναι σωστό! Αν φάτε όλες τις ελιές, τι θα μείνει για τους αγρότες που τις καλλιεργούν; Δεν νομίζω ότι αυτό είναι δίκαιο. Είναι εντελώς άδικο!».

Ο κότσυφας γέλασε συγκρατημένα.

«Θαυμάζω την ειλικρίνειά σου» είπε. «Μα ξέρεις, έχουμε ένα μυστικό».

Νιώθοντας κάπως δύσπιστος, το σπουργίτι ρώτησε: «Τι είδους μυστικό; Και τι σχέση έχει αυτό με την κουβέντα μας;».

«Και οι ελιές μας αγαπούν» είπε ο κότσυφας με ένα πλατύ χαμόγελο.

Το μικρό σπουργίτι πετάρισε τα φτερά του πάνω κάτω με δυσπιστία.

«Τσίου, τσίου, ω, αυτό είναι αστείο! Τρως τους καρπούς τους και αυτές σε αγαπούν; Κανείς δεν θα το πίστευε αυτό».

«Λοιπόν, αυτό είναι το δεύτερο μυστικό μας: και οι αγρότες που καλλιεργούν τις ελιές μας αγαπούν».

Το σπουργίτι μισόκλεισε τα μάτια του με καχυποψία.

«Με κοροϊδεύεις;».

«Φυσικά όχι. Θα ήθελες να σου εξηγήσω το γιατί;».

Το σπουργίτι ήταν έτοιμο να πετάξει μακριά, αλλά η περιέργειά του υπερίσχυσε.

«Η κουβέντα μας μέχρι στιγμής δεν πήγαινε καλά, όμως τώρα είμαι περίεργος. Ποιον λόγο προφασίστηκες αυτήν την φορά για να μείνω;».

«Ξέρεις με ποιον τρόπο τρώμε τις ελιές;».

«Πώς θα μπορούσα να ξέρω; Είμαι απλώς ένα μικρό σπουργίτι».

«Τις τραβάμε από τα κλαδιά και τις καταπίνουμε ολόκληρες, και το κουκούτσι και όλα».

«Χωρίς καν να φτύσετε το κουκούτσι;».

«Ναι, ναι».

«Ω, εκπληκτικά» είπε το σπουργίτι με σαρκασμό.

«Απλώς λατρεύω τη γεύση της ελιάς».

«Γι' αυτό είσαι κατάμαυρο σαν το σκοτάδι;».

«Δεν νομίζω. Εξάλλου τα αρσενικά κοτσύφια είναι μαύρα, αλλά τα θηλυκά είναι συνήθως γκριζωπά. Υπάρχει ακόμη κι ένα κοτσύφι με κίτρινο κεφάλι».

"Χμμμ. Τέλος πάντων, ας επιστρέψουμε στο θέμα μας. Γιατί σε αγαπούν οι ελιές;».

«Με λίγη υπομονή θα σου εξηγήσω. Όταν τρώμε τις ελιές, χωνεύουμε το σαρκώδες μέρος στο στομάχι μας. Παρότι δεν μπορούμε να χωνεύουμε το κουκούτσι εντελώς, λεπταίνουμε το εξωτερικό του κέλυφος».

«Πώς γίνεται αυτό; Δεν καταλαβαίνω».

«Λοιπόν, όπως γίνεται σε πολλά πλάσματα, έτσι και σε εμάς, το στομάχι παράγει οξύ. Αυτό το οξύ βοηθά στη διάσπαση της τροφής».

«Εντάξει, εντάξει. Και μετά;».

«Έπειτα τα κουκούτσια βγαίνουν από μέσα μας με πιο λεπτό κέλυφος».

«Και;».

«Και πέφτουν στη γη. Και όπως όλοι ξέρουμε, κάθε κουκούτσι θέλει να συναντήσει το χώμα».

Το μικρό σπουργίτι τιτίβισε πλέον με ανυπομονησία: «Α, λες την ιστορία τόσο αργά!».

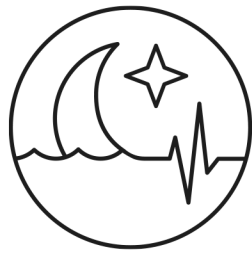
«Όταν τα κουκούτσια ελιάς φτάσουν στο χώμα, είναι σαν μια γιορτή για αυτά. Μόλις βρεθούν στη γη, βγάζουν γρήγορα βλαστούς. Και τι συμβαίνει τότε; Φυτρώνουν μικροσκοπικά δεντράκια ελιάς. Και καθώς μεγαλώνουν, παράγουν εκατοντάδες, ακόμη και χιλιάδες ελιές κάθε χρόνο».

Το μικρό σπουργίτι σκέφτηκε. Για μια στιγμή, δεν ήξερε τι να πει. Ρίχνοντας μια ματιά στον κότσυφα που μόλις είχε περιπαίξει, τελικά είπε: «Χμ, νομίζω ότι καταλαβαίνω τώρα. Ίσως κι εγώ, όπως οι ελιές, να μπορούσα να μάθω ν' αγαπώ όλα τα κοτσύφια».

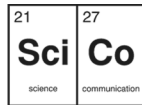
«Ευχαριστώ» είπε ο κότσυφας χαμογελώντας.

«Η φωλιά μας είναι επάνω σε αυτό το ψηλό κλαδί. Αν θέλεις, μπορείς να φτιάξεις τη φωλιά σου κοντά στην δική μας. Θα μπορούσες ακόμη και να προσκαλέσεις τους φίλους σου» πρόσθεσε το σπουργίτι εγκάρδια.

MEDNIGHT

**Funded by
the European Union**

Mednight has received funding from the European Union's Horizon Europe research and innovation programme under the Marie Skłodowska-Curie grant agreement No 101162227

"Αυτή η ειδική «Junior Έκδοση» του «Ιστορίες από το Mednight» προσκαλεί τους αναγνώστες ηλικίας 12 ετών και κάτω να εξερευνήσουν τα θαύματα της μεσογειακής επιστήμης μέσα από συναρπαστικές ιστορίες και ζωντανή εικονογράφηση. Στόχος μας είναι να εμπνεύσουμε την αγάπη για την ανακάλυψη και να καλλιεργήσουμε το επιστημονικό πνεύμα από τη νεαρή ηλικία, ενώ παράλληλα να γιορτάσουμε την μοναδική μεσογειακή κουλτούρα που μας ενώνει. Η επιστήμη βρίσκεται παντού, από τις αστραφτερές ακτές μέχρι τις πολυσύχναστες πόλεις της Μεσογείου. Ας ανακαλύψουμε τι μας κάνει τόσο μοναδικούς όσο και συνδεδεμένους ως μέρος αυτής της ζωντανής περιοχής!"